Akbaba

GİDİŞAT!

EN YÜKSEK*

Yerden 300 metre irtifaı olan ve 1889'da Eiffel isminde Parisli bir mühendis tarafından inşa edilen "Tour Eiffel" dünyanın en yüksek kulesidir.

***TÜRKİYE İŞ BANKASI, TASARRUF SAHİPLERİNE**

EN YÜKSEK

İKRAMİYE PLÂNINI TAKDİM EDEN BANKADIR

9 Milyon lira tutarındaki 1961 ikramiye plânının 7 milyonu henüz talihlilerini bekliyor. Tasarruflarınızı İŞ Bankasında toplıyarak senenin bu en zengin ikramiye plânından istifade ediniz... ayrıca % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

1961 de

9

MİLYON

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel, hesabınızın bulunduğu şubeden öğrenebilirsiniz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 712

Akbaba

SİYASİ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.
Sayı : 481 — Yıl : 38
Cilt : 19
1 Haziran 1961
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

TURİST CENNETİ!

TÜRKİYE'Yİ bir turistler cenneti yapmak istiyoruz. Niçin olmasın?.. Şu bizim Marmara'nın mavisi Pire limanında var mı?.. Şu Boğazın ışık lâciverti bulanık Rhein sularında var mı? Şu şairler tepesi Çamlıca'yı hangi ilâhın Olimpinde bulabilirsiniz?.. Artık, hayâlimizin altın kanatları açılmıştır: Uçabildiğin kadar. Milyonerler gelecek, yüzbinler bırakmaya... Milyarderler gelecek ,milyonlar bırakmaya...

E, nasıl bırakacak bunları?.. Çatlak fincanla bir sade kahve içerek mi?.. Emirgân kıyılarında kâğıt helvası yiyerek mi?.. Süleymaniye'den bakır mangal, bedestenden sedefli nalın, kuşlu hamam tası alarak mı?.. Yoksa, Hilton'da dondurma ile zehirlenerek mi?..

Hayır!.. Kumar oynayarak!

Onlar, bakara masasında «Banko» diyecek ve biz Ganyotlarla gelir üstüne gelir sağlıyacağız!

Peki ama, bu eli açık dünya zenginleri İstanbul'a kiminle kumar oynamaya gelecekler?.. Vehbi KOÇ'la mı?.. Şadi ELİYEŞİL'le mi?.. Yoksa, Hacı Ömer ağayla mı?.. Dünyanın büyük kumarbazları, Dauville, Cannes dururken Büyükada'da, Yeşilköy'de, Yıldız tepesinde ne yapsınlar?

Biz, Fransa'yı, İtalya'yı, Yunanistan'ı zengin eden bugünün turistini tanımıyoruz. O, artık hayalimizdeki saltanatlı varlığı çoktan değişmiş bir orta halli insandır. Yıllık tatilini alınca bir seyahat acentesine gidip soruyor:

— Şu kadar param var,bana yirmi günlük bir program hazırlıyabilir misiniz?

Acenta, sınıfladığı gurupları ona birer birer gösterir ve kafilelerden bir tanesine katar. İşte, bizim topraklarımıza gelecek turistler de bu orta halli insanlardır. Onları, ellerinden tutup kumar masalarının başına değil, beyaz örtülü yemek masalarının başına götüreceğiz: Eşsiz deniz ürünlerimizi, lüferlerimizi, barbunyalarımızı, istakozlarımızı yiyecekler. Her lokmada masadan masaya bahtiyar gözlerle bakışarak... Tadına ve kokusuna doyum olmaz çileklerimiz, ucundan tutunca pembe zarı bir Strip-Tease gömleği gibi düşüveren şeftalilerimiz, memleketlerinde anlatacakları birer hâtıra olacak... Sonra, temiz ve güzel yollardan eski eserler hazinelerimizi görmeye gidecekler... Ve gecelerini, Hilton'larda değil, beyaz dişli, kepeksiz saçlı, temiz tırnaklı ve güler yüzlü garsonların hizmet ettiği, ama ucuz, ama güzel, ama temiz otellerde yatacaklar... Döviz, bir baraj yıkılmış gibi gürül gürül akmıyacak. Hesaplı parmaklardan damla damla düşecek. Ne demiş Fikret: Birikir, sonra bir gümüş göl olur!

Acı bir gerçeğimiz var: Hepimiz kolaya alıştık. Şiirde kolaya, resimde kolaya, şöhrette ve servette kolaya. Bu kolayı, şimdi istiyoruz ki, rulet çevirterek ve sekize dokuz çıkartarak memleket ölçüsünde sahileştirelim.

Bu istek, sahi değil, yalan bile olamaz.

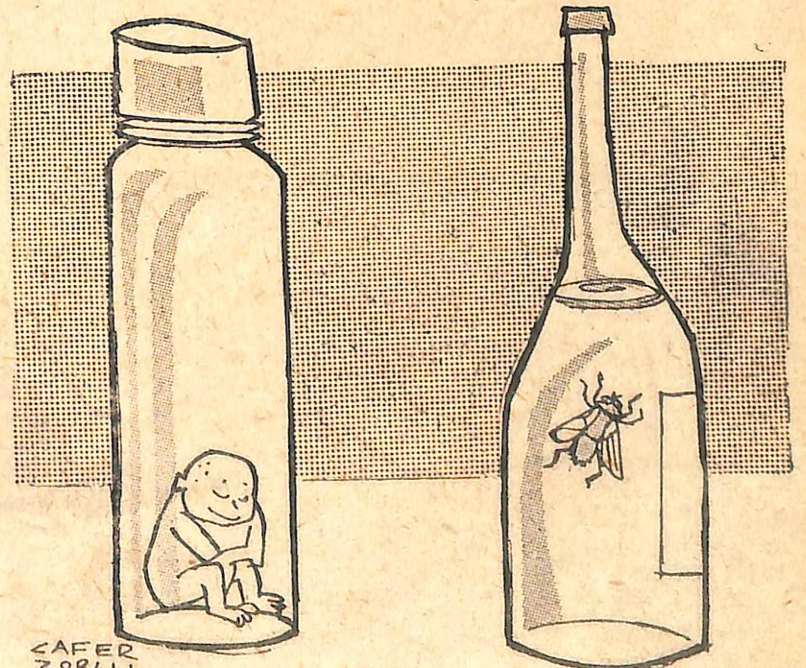
Yusuf Ziya ORTAÇ

Demokrasi sirkinde:

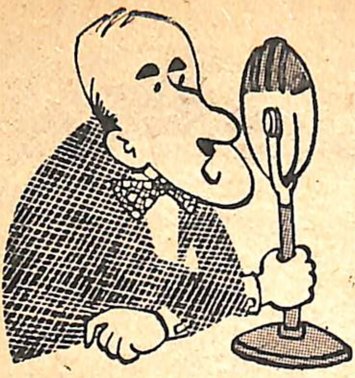

Yeni lider — Bu milletin yüzünü biz güldüreceğiz!

İtalya'da tüp içinde insan yetiştirildi. (Gazeteler)

Onlarda .... Bizde!...

Eşref Şefik KONUŞUYOR

adnan veli

ÇOK sevgili dinleyicilerim efendim!..

Efendim, bu hafta gene epice mektup aldım, sevgili okuyucularımdan, gene bana birçok şeyler soruyorlar okuyucular... Tabiî hepsinin merakı başka başka meselelere ait. Bu bakımdan ben de bu akşamki sohbetimde ayrı ayrı konulara ilişmek zorunda kalacağım efendim...

Efendim, okuyuculardan biri şey, diyor, dur bakayım mektup neredeydi? Şeyden yazıyor, Nazilli'den... Nazilli'den Tevfik bey isminde bir dinleyicim yazıyor. Diyor ki, Horozbina balığı diyor, en iyi hangi yemle tutulur diyor. Yani Horozbina balığının en çok sevdiği yem hangisidir demek istiyor bu dinleyicim...

Efendim bendeniz balıklarla çok meşgul olduğum için, balıkların huyunu suyunu incelemek fırsatını da buldum. O itibarla Horozbina balığı hakkında bu dinleyicime kısaca bilgi vermek isterim...

Efendim, Horozbina balığı bizim sahillerimizde, yalı rıhtımlarından da tutulabilen, fakat yenmiyen bir balıktır efendim... Diğer küçük balıklara nazaran Horozbina daha kıvrak bir hayvandır. Yani yüzerken belini daha fazla kıvırır. Sonra efendim bu balık yenmez, çünkü zehirlidir derler. Hattâ oltanın ucundan çıkartılırken insanın elini bile çarpar derdi Kuzguncuklu Sabahattin... Tabiî siz Kuzguncuklu Sabahattin'in kim olduğunu belki bilmezsiniz. Kuleliden benim arkadaşımdı Sabahattin. Çok iyi çocuktu sizden iyi olmasın. Sonra Harbiyeden ayrıldı, biraz ticaret falan yaptı. Sonra balığa merak saldı. Çok iyi bir balıkçı oldu çıktı. Zaten biz arkadaşlarla konuşurken, aramızda Sabahattin olursa, balık mevzuunda ileri geri konuşamayız. Sabahattin hepimizi mahçup eder. Sonra tok sözlü bir çocuktu da... Lâfını hiç sakınmazdı... Küt küt adamın yüzüne söyleyiverirdi efendim... Neyse, ben lâfı uzatmıyayım, Horozbina balığından bahsediyordum. Ha diyordum ki Sabahattin bu işi iyi bilir. O bile Horozbinanın zehirli olduğunu söylerdi diyordum. Zehirlidir bu hayvan efendim, oltadan çıkarırken dikenine çok dikkat etmek lâzımdır. Esasen eti de bu sebepten, yenmez...

Horozbina biraz kurnaz bir balıktır efendim... Öyle her yeme gelmez... Hani efendim, midyenin içinde, kırmızımsı bir dil vardır ya... O dili koparıp iğnenin ucuna gayet ustalıkla takmak lâzımdır... Tabii oltanın bir de kurşunu vardır. Oltayı iskeleden denize atarsınız efendim. Olta, kurşunun ağırlığı ile dibe gider. Horozbina balığı biraz kaya balığına benzer efendim. Yani böyle çinakop gibi, izmarit gibi, ilârya gibi devamlı olarak yüzmez efendim. Bazen istirahate çekilir. Yani dipte gider bir yere oturur efendim... Ayıp değil ya, onun da huyu böyledir efendim...

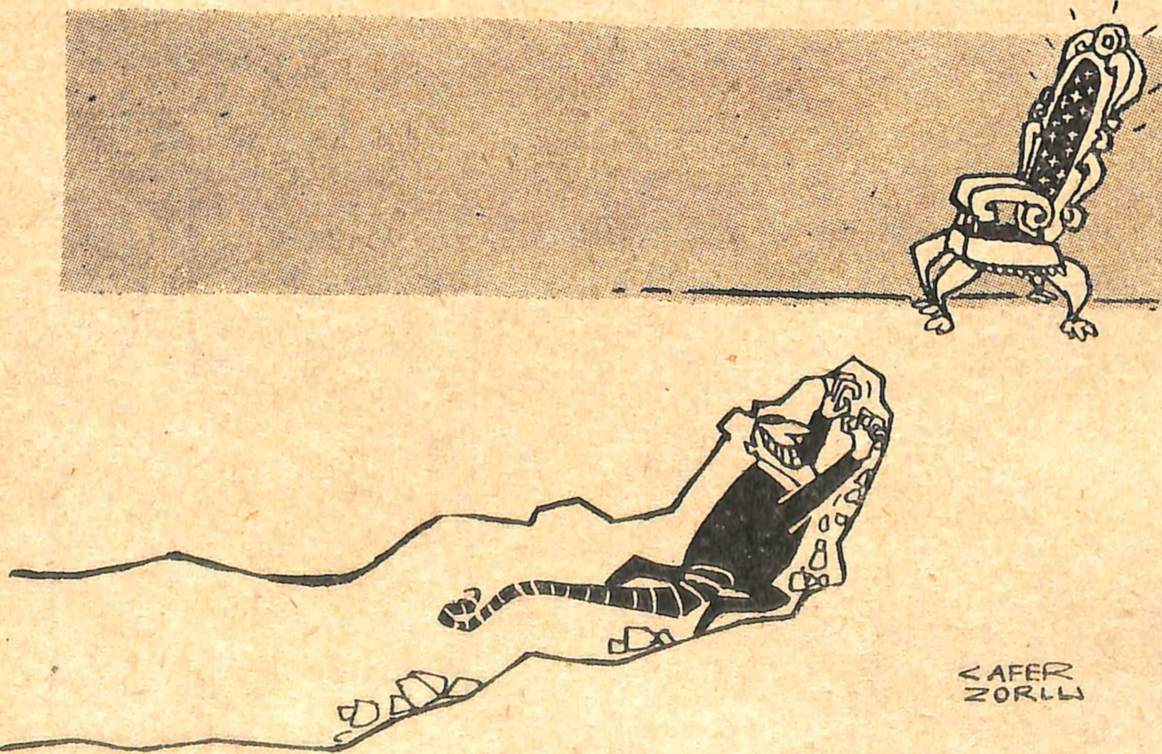
Horozbina için kurnaz balıktır demiştim... Şimdi dipte otururken oltanın ucundaki yemi gördü diyelim. Görünce efendim, oturduğu yerden kalkarak yavaş yavaş yeme sokulur. Sokulunca düşünmiye başlar. Acaba bu hakikî bir yem midir, yoksa bizim gibi balıklara kurulmuş bir tuzak mıdır diye düşünür efendim. Horozbinanın düşünmesi on ilâ onbeş saniye kadar devam eder. Bendeniz bir kitapta okumuştum. O kitapta horozbina balığı için düşünme müddetini 30 saniye olarak göstermiş, kitabı yazan adam. Tabii o zat bizim İstanbul horozbinalarını tanımadığı için yanılmış olabilir zaman hesabında... Biz umumiyetle düşünme müddetini onbeş saniye kadar olarak kabul ederiz efendim... Bu onbeş saniye içinde horozbina balığı bütün eski hâtıralarını tazeler efendim... Kendi kendine der ki «ben, der, bundan bir buçuk ay kadar önce, der, gene böyle bir midyenin kırmızı diline sokulmuştum, tam bunu yutmak üzere iken olta çekildi, ben de yemi yutmamıştım, der, iyi ki yutmamışım,» diye kendi kendine düşünür efendim. Eski hâtıralarını birer birer canlandırır. Sonra efendim, başka arkadaşlarının mâruz kaldıkları tehlikeleri de tedai yoluyla hatırlar efendim... Yeme doğru bir adım daha sokulur. O zaman horozbina'da ikinci düşünme safhası başlar ki, batılı bilinler bu safhaya Tezekkür, yani méditation diyorlar efendim... Horozbina'daki bu méditation safhası da beş saniye kadar devam eder. Sonunda gelip yemi yutar efendim. İşte oltayı o zaman çekmek lâzımdır.

Efendim, bu dinleyicim aynî mektubunda başka bir sual de soruyor bendenize... Diyor ki «Horozbina'nın binaya çıkmış horozla bir münasebeti var mıdır?» diyor... Orasını bilemiyorum efendim...

Şimdi efendim, başka bir mektuba geçiyorum... Bu mektubu Fenike'den Salih Yılmaz yollamış... Diyor ki «Ayı, diyor, tabanlarına mı, yoksa parmaklarının ucuna mı basarak yürür» diyor. Efendim benim ayılarla pek fazla ülfetim olmadı. Bununla beraber bendeniz, ayının tabanları üstüne basarak yürüdüğünü söyliyeceğim. Çünkü kulakları çınlasın bir arkadaşım vardı. Oldukça şişmandı. O, tabanlarının üstüne basarak yürüdüğü için ötekilerin de öyle yürüdüklerini tahmin ediyorum. Fakat bu arkadaşımın adını bittabi radyoda söyliyemem. Hem ayıp olur, hem de bana gücenir efendim...

Şebinkarahisar'dan aldığım başka bir mektupta da, Halit isimli bir dinleyicim başka bir şey soruyor. Şeyi soruyor efendim... Eski sinema yıldızlarından, diyor. Marie Bell, kaç kocadan boşanmıştır, diyor. Efenbir Marie Bell'e gönlünü kaptırıverda gelmişti. Bendeniz bir defa kendisini yemeğe dâvet etmiştim. İstanbul'un görülecek yerlerini de kendisine göstermiştim. Çok iyi kalpli bir hanımdır, sizden iyi olmasın. Buraya geldiği vakit bir de film çevirmişti. O filmde türkçe bir iki söz de söylüyordu. Kocalarının kaç tane olduğunu kesin olarak bilemiyorum. Yalnız buraya geldiği vakit, bizim ünlü zenginlerimizden biri Marie Bell'e gönlünü kaptırıvermişti... Şekeriyle meşhur bir zenginimiz... Ona şey yapmıştı efendim. Banknottan bir oda döşemişti... Öyle bir oda ki her tarafı para... Perdeler banknottan, halılar banknottan, yatak banknottan, yatak çarşafları, yastıklar, yorganlar hep banknottandı. Yani efendim «ben sana milyonları bile çok görmem» demiye getirmişti zenginimiz. Böyle kâğıt paraları yanyana yapıştırıp âdeta kumaş haline getirmiş, sonra da bunlarla odayı döşemiş...

Marie Bell bundan çok hoşnut kalmıştı. Bendeniz ondan sonra Paris'e gittiğim zaman, Etoile meydanında Marie Bell'e rastlamıştım. Bendenizi

Yeraltı faaliyeti!

görünce hemen tanıdı. «Nasılsınız madamcığım?» dedim. Gülerek teşekkür etti. «Siz de iyisiniz işallah?» dedi. Bendeniz de «Hamdolsun iyiyim. Allaha emanet olun» dedim. Dedim ama, tabiî Fransızca olarak söyledim bunları... O zaman gevrek bir fransızcam vardı efendim... Marie Bell bendenizi bir kadeh bir şey içmiye dâvet etti. Yol üstünde Kirkor adında İstanbul'dan giden ermenilerden, bir turşucu varmış efendim. Marie Bell bendenizi bir sürpriz olsun diye Kirkor'a götürdü. Birer turşu suyu içtik. Hani, ayıptır söylemesi, bendeniz burada bile o derece nefis bir turşu suyu içmemiştim.

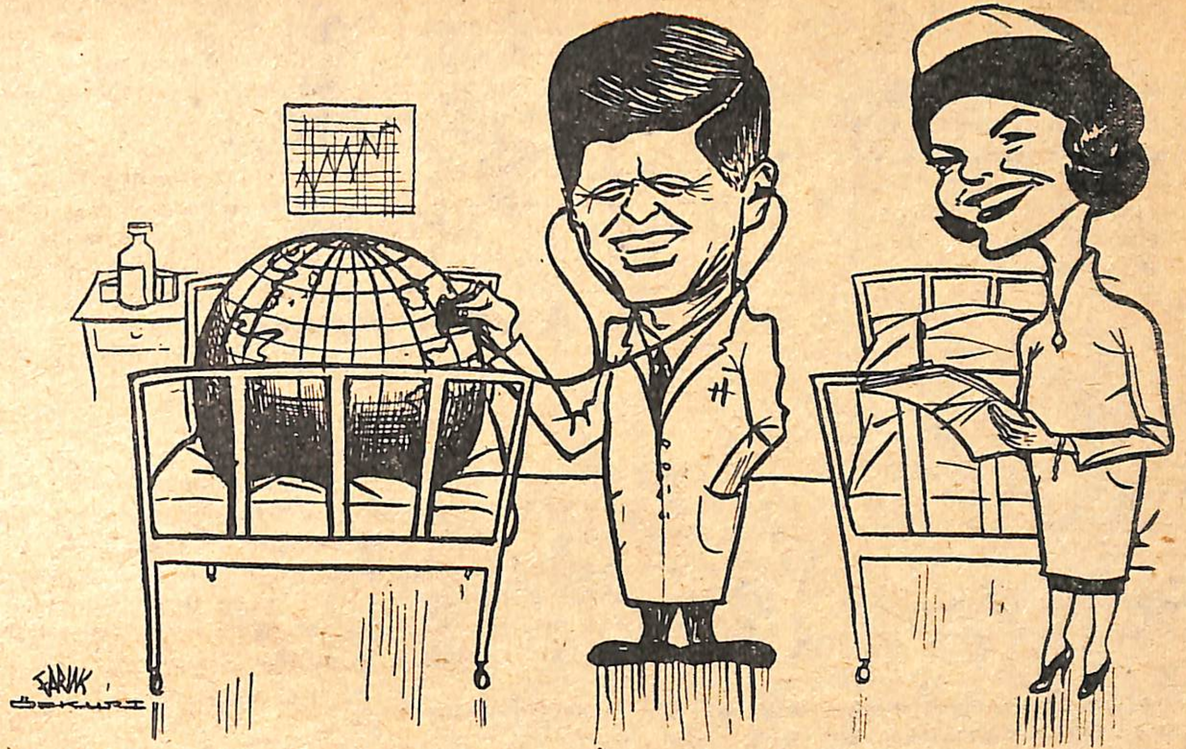
Turşu suyunu içerken Marie Bell bendenize, hayatta hiç mesut olamadığını söyledi idi... Kocasiyle bir türlü anlaşamıyorlarmış. Ayrılmak için mahkemeye başvurmuş. Nihayet o gün ayrılma kararını almış. Lâf arasında itiraf etmişti. O boşandığı adam 34 üncü kocasıymış efendim. Tabiî ondan sonra kimlerle evlenip boşandığını bilemem. Böylelikle bu okuyucumun da merakını gidermiş olduğumu zannediyorum efendim...

Bundan sonra elimde bir mektup daha var. Bu da efendim Bandırma'dan gönderilmiş... Abit adındaki bu okuyucum da şeyi merak ediyor. Bana diyor ki «Her devrin adamı neye derler?» diyor... Efendim arzedeyim. Her devrin adamı demek, her devirdeki idarecilere kolayca «münasiptir» diyebilen adam demektir. Meselâ efendim, inkılâptan evvel itibar sahibi, sözü sohbeti dinlenir, her yerde buyur edilir, meselâ Şehir Meclisinde âzâlık filân yapar, devrin şahsiyetleriyle sıkı fıkı temaslarda ve ahbaplıklarda bulunur diyelim... Böyle bir zat vardır diyelim... Vaktaki inkılâp olur. Eskiler yıkılır. Yeni bir idare, yeni bir zihniyet ortaya çıkar. Bir de bakarız ki, bizim o eski itibar sahibi, evet efendimci zat gene baş tacı olmuştur. Gene ileri gelenlerle sıkı fıkıdır. Gene gemisini yürütmektedir. İşte efendim, böylelerine her devrin adamı denir. Bunların modası kolay kolay geçmez. Her devirde kendi çıkarlarını bulurlar efendim...

Böylelikle bu akşamki mektuplara vereceğim cevaplar tamamlanmış oluyor. Vaktimiz müsait bulunsaydı, bendeniz diğer mektupları da cevaplandırırdım. Meselâ Menemen'den bir okuyucum soruyor. «İlk defa fezaya giden adam, Menemen'de Şaban Hoca adında biriymiş, doğru mu?» diyor. Ondan sonra efendim Erganimaden'den başka bir okuyucum da diyor ki «Senpiyer» kilisesinin avlusu kaç kişi alır?» diyor...

Bunları da gelecek hafta cevaplandırırız işallah... Hepinize iyi geceler, rahat uykular dileyerek huzurunuzdan ayrılıyorum efendim...

ADNAN VELİ

— Çarpıntısı fazla... Atom denemelerini durdurmalı!

Küp üstüne küp

Bizde herşey çocuksu bir hava içinde olup bitiyor. Çocuk bir kuş resmi yapar, altına da at yazar. Ne yaptığını sorarsanız, at yaptım der. Siz hemen, yaptığının kuş olduğunu söyleyin, inandıramazsınız ki... Madem ki at yazmıştır altına, o artık kuş değil, attır.

Muammer Aksoy'un Meclis konuşması pek ilginç. Aksoy, memleket gerçeklerine gerçekçi bir gözle bakmasını biliyor. Sözlerini dinledikten sonra, yıllardır yaptığımız işin bir kutlamadan ileri gitmemiş olduğu inancına varıyor insan.

— Hürriyetiniz kutlu olsun!
— Demokrasiniz kutlu olsun!

— Toplumsal güvenliğiniz kutlu olsun!

— Kardeşliğiniz kutlu olsun!

— İnsanlığınız kutlu olsun!

Evet, ne yazık ki gerçek budur. Biz küpü küpün üstüne diziyor, tutup alttakini çekiyor, ondan sonra da oturup gümbürtüyü seyrediyoruz. Memleket gerçekleri kuru lâflarla, küp üstüne küp dizmekle çözülür mü ki?

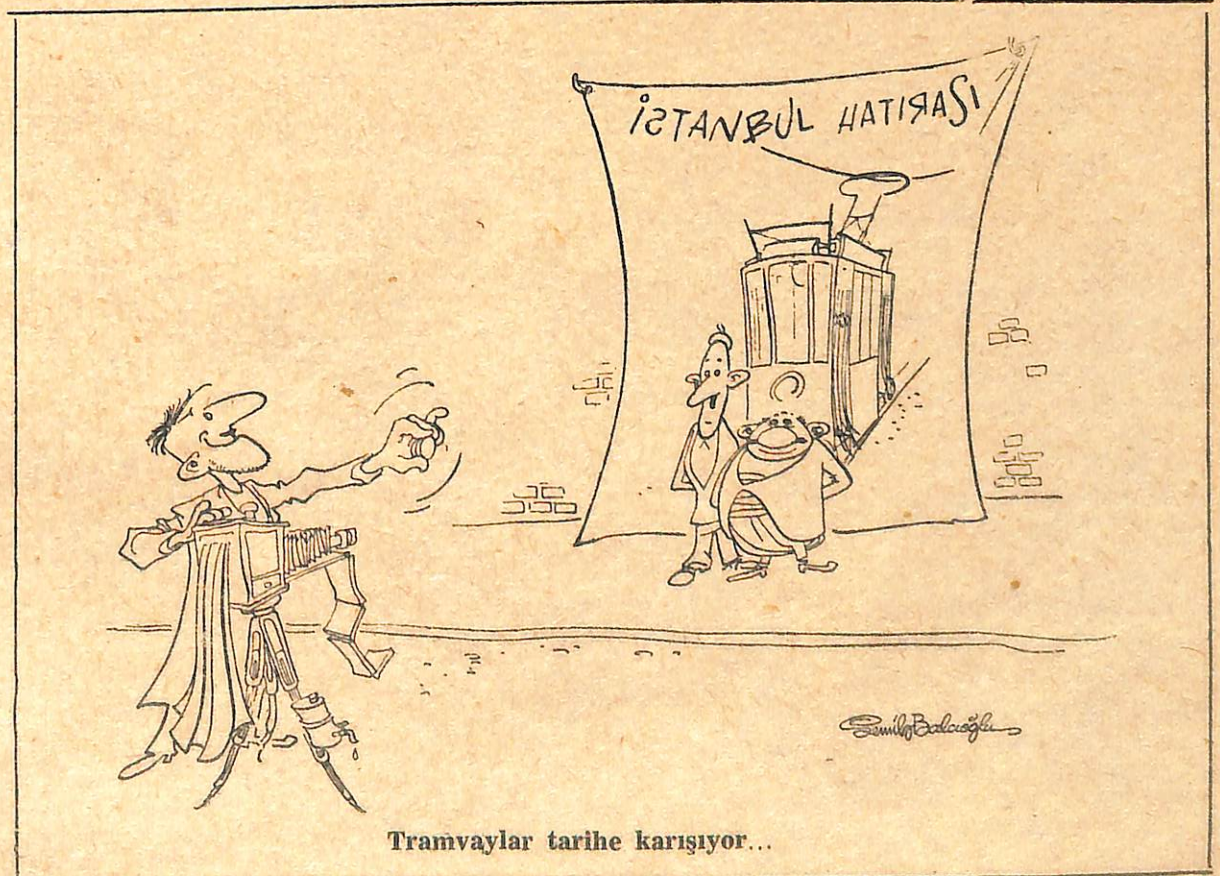
Dil

Dil Kurumu üyelerinden profesör Samim Sinanoğlu'na sordular

«— İmambayıldının daha yeni konuşuşa uygun bir söylenişi yok mu?...»

«— İçi geçmiş dinsel kişi...» diye cevap verdi Samim Sinanoğlu.

Bir daha lokantaya gidersek bu şekilde ısmarlıyalım: Bakalım ne anlarlar, ne getirirler... «Bana bir porsiyon İçi Geçmiş Dinsel Kişi» getirin!...

Tramvaylar tarihe karışıyor...

Kollaboratör'lerini iyi seçiyordur...

Mehmed Ali Paşa (Mısır'ı imparatorluktan koparan Mehmed Ali Paşa) şunu demek âdetindeymiş: «Ben ümmi bir adamım. Şundan bundan anlamam. Yalnız uzmanlarımı iyi seçerim. Onlar Mısır'ı idare ederler...» Sözler tamtamamına değil, yaklaşık...

Demirci Efe ziyaretine gelen zamanın Başvekiline, Aydın dağlarında misafirliği birkaç gün daha uzatması için israr etmektedir. Zamanın Başvekili işleri uzun zaman başsız bırakamıyacağını öne sürmüştür. Bunun üzerine Efe şunu söylemiştir:

«— Bey, bey!... Öyle kızanlar seç ki, senin yokluğunu hissettirmesinler!...»

Bunları aklıma Mehmed Baydur getiriyor. Ticaret Vekili eski hariciyeci Mehmed Baydur... Geçen gün biri:

«— Birader diyordu. (Bana değil)... Nereye gitsem o (O, Mehmed Baydur) karşıma çıkıyor. Tenis Klübüne gidiyorum, o... Gar gazinosuna gidiyorum o... Süreyya'ya gidiyorum, o... Restoran Bekir'e gidiyorum o...»

«— Demek sen de durmadan oralara gidiyorsun ki görüyorsun...»

«— O Vekil!...»

Keşiş değil, Vekil, ismi üstünde. Gider. Fakat iki kanaate vardım.

1) Halk artık «büyüklerin» daha «çıkışsız» bir hayat sürmesini istiyor.

2) Sayın Mehmed Baydur, herhalde, Demirci Efe'nin tâbiriyle: «Öyle kabiliyetli kızanlar seçmiştir ki, Vekâletine hiç uğramasa veya mahmur uğrasa bile işler tıkır tıkır işliyor... Tıkır tıkır... Tıkır tıkır!

Nah var!

Bir hikâyecik vardır: Her anlatışta gülümsetir:

Mehmetçiğe usturuplu bir şekilde bir hemşehrisine bütün ailesinin birden öldüğünü haber vermesini söylemişler. O da gitmiş:

«— L'en demiş, «anan var mı?»
«— Vaaa.»
«— Buban?...»
«— Vaaa...»
«— Kardaşın?...»
«— Vaaa...»
«— Nah var...»

Ve usturuplu şekilde haber verdiğine mağrur, kumandanlarının iltifatına sığınmış...

Bunu sık sık hatırlarım. Nasıl hatırlamayım?... Bizde partiler var mı?... (Parti değil, partiler...) Bizde liderler var mı?... (Lider değil, liderler...) Bizde gazete, bizde fabrika, bizde... Vaa!... Vaa!... Va!... derseniz... Nah var!

ANKARA MEKTUPLARI

Nimet Arzık

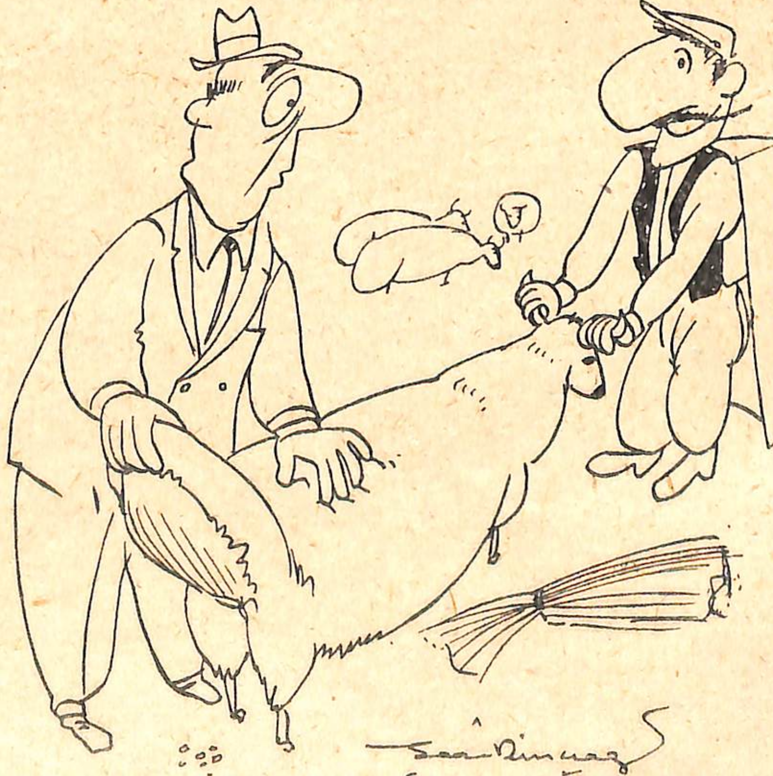
Bir simit bir çay!

Aksak fikir işçileri kanunu çıktığı vakit (aksak olan fikir işçileri değil, kanun..) patronlar direnmişlerdi. Fikir işçileri de haklı olarak gösterilere girişmişlerdi. «Patron sen hiç simit yedin mi?» (yemediyse yazık, çünkü hele Adapazarı civarında simit çok lezzetli, oranın bozası da öyle) diye dövizler dolaştırmışlardı. Böyle şeyler olur, tabiidir, hattâ sempatiktir. Yalnız fikir işçilerini ikiye ayırmalı: Simitçiler, simitsizler... Bazıları cidden simitlerine katığı bol bol sıvıyacak kadar kazanmaktadırlar. Meselâ bir İstanbul gazetesinin Ankara mümessili (hem de tirajı oldukça düşük), tam 3431 lira maaş almaktadır...

Fikir altındır. Fikire paha biçilmez. Simite biçilir... Ve ayrılırsa kendi isteğiyle dahi ayrılırsa, müessesesi ona tam 70 bin lira ödemek zorundadır. Ben patron değilim. Patron olmağa ne imkânlarım, ne mizacım, ne niyetlerim müsait. Fakat bu son fikir işçileri kanunu kadar «aksak» kanun görmedim dersem... yalan... olur!... Onun kadar aksakları var, var. Şimdi aklıma geldi de tam «görmedim» dedikten sonra stop ettim. Fakat bu da aksak kanunlardan biridir. Sevgili okuyucularım sizler belki gazete patronlarına olan antipatinizden ötürü (Pek sempatiği yok aralarında), oh olmuş, iyi olmuş diyorsunuz amma, size bir kısmını hatırlatayım kanunun. Belki yakından pek meşgul olmamışınız da...

Diyelim ki benim yepyeni bir gazetem var. Yaşatmağa çalışıyoruz. Fakat büyük de bir sermayem yok. Sermayem emeğim. Bir gazeteci angaje ediyorum. Başka gazetelerde meselâ 25 sene çalışmış. O geliyor bende 2 ay çalışıyor sadece. Sonra burnum hoşuna gitmiyor (gitmez a), Allahaısmarladık diyor bana... İşte ben ona başka yerlerde çalıştığı 25 senenin tazminatını da ödemeliyim... Ben bunu her günlük lisanla anlatıyorum, çünkü bazen ben de bana bazı şeylerin hergünkü lisanla anlatılmasını isterim.

İşçi haklarını koruyacak nice nice kanunlar düşünülebilir, fakat bu kadar eksantriki nasıl kabul edilmiş, nasıl düşünülebilmiş anlıyamıyorum. Bildiğim birşey var. Çıkmasına sebep olanlar da memnun değil. Bunu kulaktan dolma bir bilgiyle söylemiyorum!

— Bey, galiba politikacısın...
— Nereden anladın?
— Kuyruğu tutuşundan!...

Yalancıktan evlat

Kovalamalar, karakollar, gürültüler, patırtılar, meğerse evlâtlıkları kaçmışmış... Bence evlâtlık (ay ne soğuk isim öyle, «yalancıktan evlât» der gibi, zaten öyle de...) Seçeceği tek yolu seçmişti: Kaçmak. Bu devirde bu müessesenin varlığı bile ayıp...

Ne zaman duysam böyle bir olayı, inşallah yavuklusuna kaçmıştır diye: «inşallah» çekerim birbirinden derin birbirinden duygulu... Ekseriyetle gönül meselesi değildir: Açlık meselesidir, susuzluk meselesidir, çıplaklık meselesidir, fazla ezilme meselesidir bu kaçış... Gönül meselelerinin her zaman bir gülümser, bir insani tarafı vardır, adam öldürülse bile bu yüzden... Keşke çok şey «gönülden» olsa dünyada...

— «Efendim, yetiştirmek için alıyoruz... Hanım nezaretinde olmak herkese nasip olmıyan bir şans...»

Şu şanstan hepimiz vazgeçtik... Siz bile beyefendi... Yetiştirmeğe gelince, okutmadan, yazdırmadan, okşamadan, şımartmadan, giydirmeden, nazlatmadan yetiştirmek ne dereceye kadar yetiştirmek oluyor bilmem!

Bir aile tanırdım. Kendini «iyi» diye vasıflandırırdı. Bütün cemiyette «iyi» diye vasıfladırırdı. 7 yaşlarında bir çocuk getirmişlerdi, Anadolunun ta şarkından, karanlık ve ürkek bakışlı nahif bir çocuk. İlk getirttikleri akşam da «âvâreliğe» alışmasın diye, püskülü bir halı vardı. Onun püsküllerini düzelttiriyorlardı tek tek... Sonra mektebe göndermediler, «yol iz bilmez, ya kaybolursa ne ederiz» diye...

Her samimiyetsizliğin, ondan daha samimiyetsiz bir tevili var, her sömürmenin de lojik (!) bir sebebi... İnsanların her yolu tıkanıyor, tevil yolları tıkanmıyor.

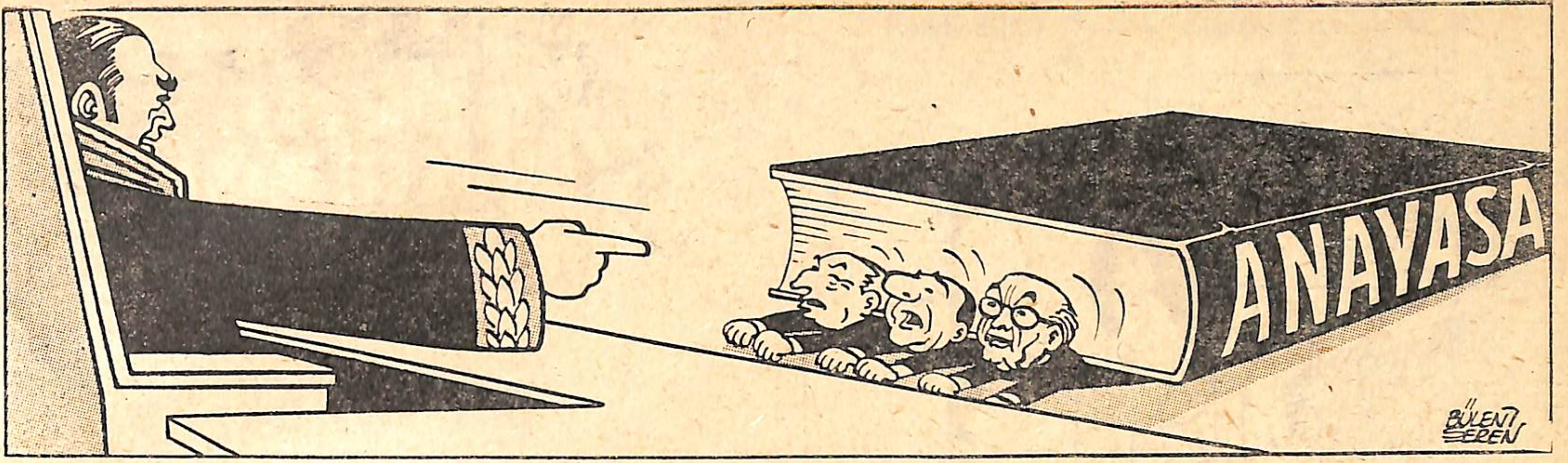
Geçen gün Ankara'mızda tanınmış politik bir şahsın evlâtlığı bir hayli gürültüye patırtıya sebep oldu. Kovalamalar, karakollar, patırtılar. İsyanıma karşı söylenen şu

— «Efendim, nankör kız, bey, ayda bankaya hesabına 50 lira koyuyormuş. Evlâdı gibi bakıyormuş, evlâdı gibi... Hattâ şimdi annesinin yanına gönderirken bile çıkardı adamcağız 300 lira verdi.»

Sağolsun varolsun: 300 + 50 + 50 + 50 + 50, yaman bir gelecek temin eder insana... Kaç senede bir milletvekili aylığı eder ki?...

Gelin hesaplıyalım. 300 + 50 + 50 + 50 galiba dokuz seneden biraz fazla?

Kestirip atıyorum... Bu Anayasa değil ki üzerinde kırk yıl düşüneyim. II nci Cumhuriyeti kuranların evinde evlâtlık bulunmamalı... Sizce bulunmalı mı?

— Suçlular... Ayağa kalkınız! — Kalkamıyoruz Reis Beyefendi...

Yılan üzüm ve iki çocuk

Kararlı hareketli, kara gözlü, kıvırcık siyah saçlı çocuk taşı kaldırdı ve kütt diye indirdi: Yerde isyanlı bir kıvranma oldu. Yılanın başı yerle bir olmuştu, vücudu hareketsizleşti ve çıplak bir ölümle öldü yılan.

Kıvırcık saçlı çocuk, onu bir sopaya sarkıttı sağlı sollu ezik bir nal şeklinde ve annnesine koştu.

— «Bak» dedi «öldürdüm.»

— «Niye oğlum?»

— «Bana kızgın kızgın dilini çıkarıyordu.»

— «Sana yalvarıyordu oğlum, beni öldürme diye. Sen anlamadın...»

Çocuğun neşesi söndü. Sopayı isteksiz elinde bir müddet salladı. Atmağa da utandı. Gitti. İhtimamla başı ezik yılanı «mâsum» bir yere yerleştirdi. Merhamet dolmuştu içine, ömrü boyunca bu merhamet içinde kalacaktı.

Bu çocuk bugün korgeneraldir. Saçları gene kıvırcıktır. Bu son günlerde artmış aklarına rağmen uzaktan gene simsiyah görünmektedir. Kusurlarına eksiklerine rağmen memleketin en «dört başı» mâmur insanlarından biridir. Annelerin rolü çok büyük oluyor insanın hayatında, hissiyatında, tutumunda...

Bilmem hatırlar mısınız?... «Dostumun kitabı» diye Anatole France'ın bir eseri vardır. Sevmem Anatole France'ı. Sığ bulurum. Şöyle bir pasaj hafızanızda yer etmiş mi? O «Dostumun Kitabında» bu yılan hikâyesi, ve annenin «sana yalvarıyordu» su onu hatırlattı bana. Anatole France ihtimam görmüş bir çocuktur. Hani şu sırtına türbent sokulan, ateşi iki derece fırladı mı evde matem havası estiren çocuklardan. Onu tek ilgilendiren, arkadaş olmak istediği tek yaratık ta, yeşil zehir gibi bakışlı, burnu hindi yumurtası gibi çilli bir mahalle çocuğudur, anasız babasız, serkeş... Bir gün o çocuk pencerenin dibine yaklaşır. Bizim küçük bey de iyi duygularla puyan, gümüş yemişlikten nefis bir salkım üzüm seçer, ipe bağlayıp aşağı sarkıtır. Aşağıdaki hem üzümü kapar, hem teşekkür edecek yerde elini burnuna götürür, hem dilini çıkarır, hem kaçar. Anatole France'in hayatla büyük temasıdır... İyi duyguları müthiş zedelenmiştir. Her iyi hareketin mükâfat göreceğini, minnetle karşılaşacağını sandığı bir dünyada yaşamaktadır.

Ağlıyarak annesine koşar, derdini dökmeğe...

Annenin cevabı:

— «Eğer kötüyse, o onun suçu değil felâketidir...»

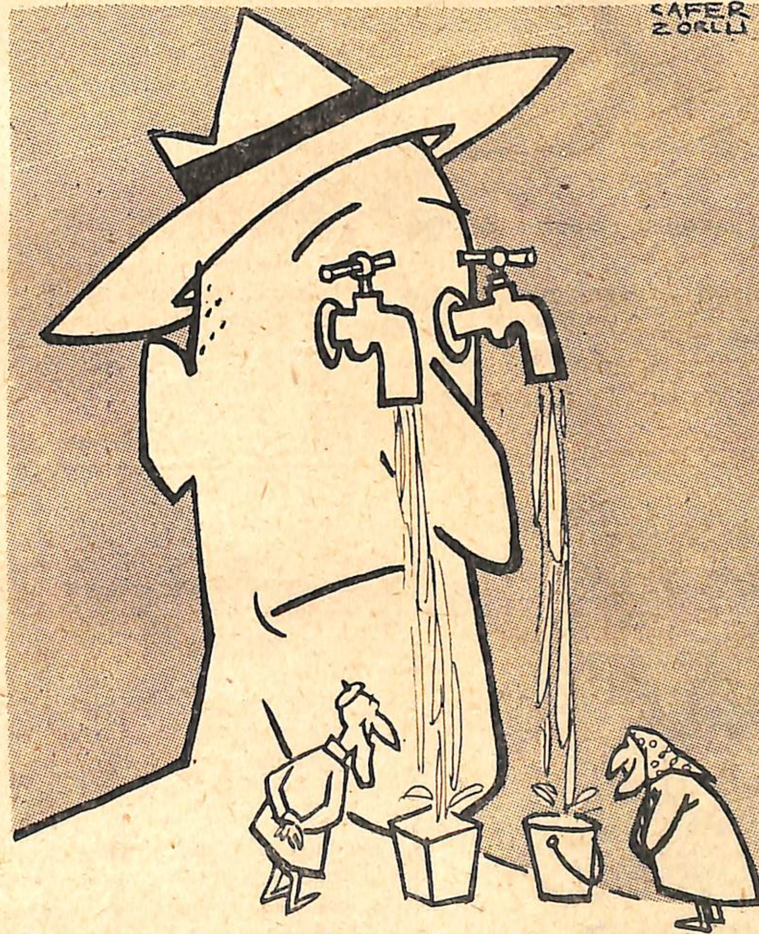
Ve kitapta birkaç satır «içli» bir yorumlama vardır:

— «Benimle böyle konuşmakla iyi ettin anam. Bedbahtların suçsuzluğunu bana körpe yaşta öğretmekle iyi ettin anam...»

O çocuk da sonradan bir devrede Fransa'nın en tanınmış muharrirlerinden biri olmuş...

Anaların rolü çok büyük. Halk dilinde, «anasına bak kızını al derler.» Biraz değiştirmeli bunu: «Anasına bak oğlunu al...» dır aslı... Her saygı duyabildiğim insanın hep, mütevazi, tahammüllü, duygulu, sessiz bir anası vardır muhakkak. O anaları hep merak eder dururum...

NİMET ARZIK

«İki gözü iki çeşme!»

Bir İtalyan âlimi tüp içinde insan yetiştirdi. (Gazeteler)

— Seni tüp kurusu seniiii!...

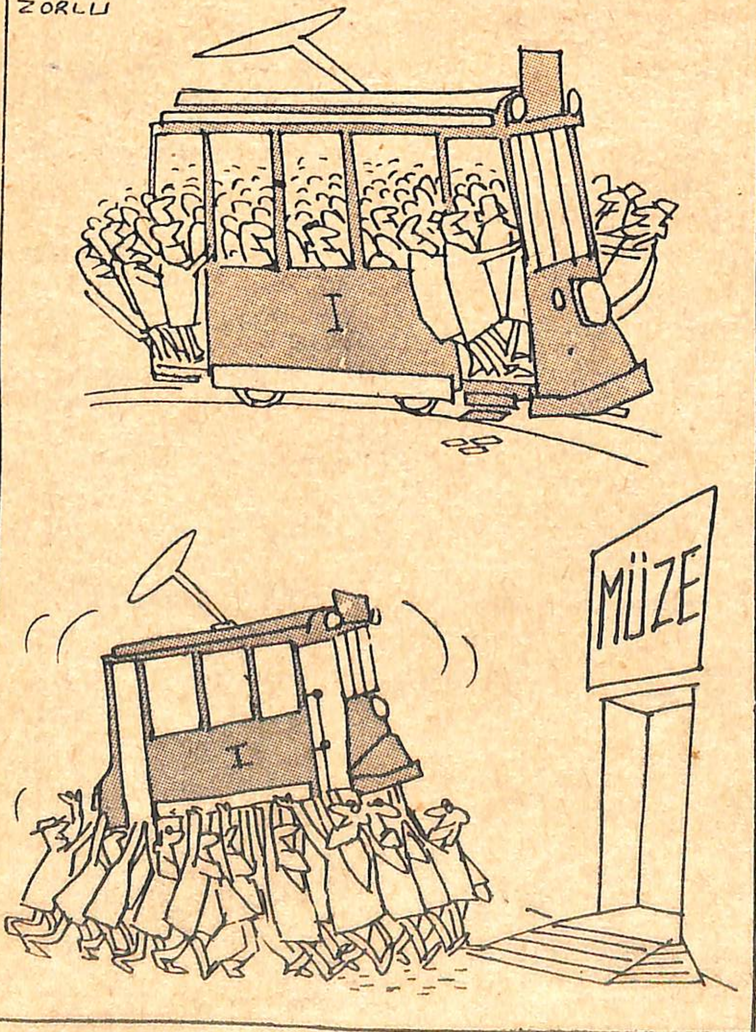
İki turist kızı yankesici çarptı... **(Gazeteler)**

— Peki yankesicinin elini pantolon cebinize soktuğunu sezmediniz mi?

— Sezdim ama kötü bir niyeti olacağını nerden bileyim?...

İstanbul'da tramvaylar tarihe karıştı... **(Gazeteler)**

(Dün — Bu gün)

D.P Grupu Menderes'e baş kaldırıyor!!

- Önsöz -

AKBABA günlük gazeteler gibi değil... Yazıları on gün önceden hazırlanıyor. Bu yüzden ben de, şimdi okuduğunuz satırları, Anayasayı ihlâl dâvasının yeni başladığı günlerde yazıyorum... Anayasayı ihlâlden sanık 397 başlık DP grupu Yüce Divan huzuruna daha üç defa çıktı ve Yassıada'da bu satırların yazıldığı güne kadar yukarıdaki başlığı teyit eden bir olay cereyan etmedi... Yani daha baş kaldıran olmadı!.. Ama adım gibi biliyorum ki, ya bu satırlar basılırken, ya da birkaç gün içinde bu başlık gerçekleşecek...

DP Grupu Menderes'e baş kaldıracak!..

Bu/ ne «yerin kulağı» dır, ne de gözü...

Bu, bir tabiat kanunudur... DP grupuna özge bir çeşit tabiat kanunu...

Yıllardır, iplerini teslim ettikleri «baş» a karşı, «baş kaldıramamanın» pısırıklığı, ancak bu iplerin gevşemesinden sonra giderilecek. Ve bu da sözde «haysiyet gösterisi» olacak...

Belli bir şey... Kafalara «Dank» demeden ayılmak, geçmiş devrin çorbasında tuzu olanların şanına yakışmaz!

★

Daha dün gibi geliyor... Anadolu Kulübünde, Meclis koridorlarında, merdiven altlarında, Ankarapalas salonlarında; öbek öbek olup: «Arkadaş, bu sefer hayır diyeceğiz» diyen, sonra Grup toplantısında Menderes'in kürsüde belirmesiyle elleri ayakları çözülenleri, nutku tutulanları hatırlıyoruz...

Bunlar, DP grupu mensuplarıdır... Bu «Demokrat» rozetli grup mensuplarından bir kısmı, demokratik olmayan bir kanun tasarısının müzakeresinde, çoğu zaman baş kaldırmayı düşünürler, bu düşüncelerini sağda solda fısıldarlar; fakat her seferinde, grup toplantılarını, değişen fikirlerle, değişen dünya görüşleriyle terkederler... Bu sistem, böylece devam eder, gider...

İçlerinden üç kişi çıksa... Beş kişi çıksa... Görüşlerini değiştirmese... İkna olmasa...

I... ıh... Bu olmamıştır... Olamaz... Çünkü, ipler bir kere teslim edilmiştir... İplerin bağlı bulunduğu parmakların bir iki ufak oynayışı kuklaları istenilen şekle sokmağa kâfidir!...

★

Toplantıları her seferinde beyaz bayrakları çekerek terkettiler... Meclis Başkanlığı seçimlerinden, Tahkikat Komisyonu kuruluşunun kararlaştırıldığı grup toplantısına kadar... Her seferinde beyaz bayraklarla dize geldiler...

★

24 Mayıs gecesi miydi, yoksa 25 mi? Şimdi iyi hatırlamıyorum ama ikisinden biri... Yani 27 Mayıs evriminden bir, ya da, iki gece önce...

Sayıları, 40 - 50 DP li mebus, başlarında Sıtkı Yırcalı, bir noktada birleştiler:

«Beyler nereye gidiyoruz?»

Günlerden 24, ya da 25... Aylardan Mayıs... Yenişehirdeki Anadolu Klübünün misafir salonundaki kapılar kilitlenmiş Sayıları 40 - 50 olan bu DP li milletvekilleri, kilitli kapılar ardında, «Beyler nereye gidiyoruz?» sorusu etrafında birleştiler... Anadolu Klübünün küçük misafir salonunda son defa misafir olduklarından habersiz, oturup konuştular... Ertesi gün DP grupunu olağanüstü toplantıya çağırmaya ve «baş kaldırmaya» karar verdiler...

27 Mayıs'a ramak kalmıştı... 27 Mayısa ramak kaldığından da habersizdiler... Grup son defa olarak toplandı... Gene arka sıralardan bir kaç homurtu, gene arka sıralardan birkaç çatlak ses çıktı... Eskişehir gezisinin hazırlıklarını tamamlayan Menderes'in kürsüde görünmesine kadar, birkaç çatlak ses ve birkaç homurtu...

Ama sonuç?

Gene sonuçsuz dağıldılar... İplerinin bağlı bulunduğu «Baş» a karşı, baş kaldıramadan dağıldılar...

★

Kısa sürdü...

İki, üç gün sonra 27 Mayıs geldi, çattı... Bir dipçik darbesi, kafalara «dank» etti...

★

Dedik ya... Geçmiş devrin çorbasında tuzu olanlar, kafalarına «dank» etmeden ayılmaz diye...

★

İşte... «Dank» eden kafalar şimdi ayılıyorlar... Şimdi Yassıada'da... ... D.P. Grupu baş kaldırıyor!

Beş yeni parti .... Birleşmek istiyor!...

Hamurabi Yasaları ve CHP

Şu birkaç aylık Kurucu Meclis devresi, Cumhuriyet Halk Partisi'nin yararına mı olmuştur; yoksa zararına mı?

Doğrusu bu soruya cevap vermek biraz zor... Zira, politika denen nesnenin ne derece nankör olduğunu bizzat politikacılar söylüyorlar...

Görüyoruz, sağda solda, işitip duruyoruz... Tüm CHP liler hep aynı konudan şikâyet ediyorlar... Diyorlar ki:

«— Halkın hoşlanacağı bir karar mı alındı; tamam, bu MBK nın işidir. Halkın işine gelmeyen bir kanun mu çıktı; bu da mutlak CHP nin işidir! Köylünün kafasına bunu sokmuşlar.. Böylesine propaganda yapıyorlar. Bir vergi kanunu çıksa CHP nin marifeti diye yayıveriyorlar. Sanki memleketi CHP idare ediyormuş gibi. Ama halkın işine gelen, köylünün hayrına olan bir karar için istediğiniz kadar çırpının, hakkınızı teslim eden yok!...»

Nereden, nereyeee diyeceksiniz ama; yüzyıllarca önce yazılan Hamurabi yasalarının bir maddesine değin ineceğim: Kitaplara geçtiğine göre bu yasanın operatörlükle ilgili bir maddesi var imiş! Hemen hemen şu anlamda:

«— Bir doktor ameliyat masasında, ameliyat bıçağı ile, bir hastanın ölümüne sebep olursa, bu doktorun eli kesilmelidir. Eğer bir doktor, ameliyat bıçağı ile bir hastayı iyi ederse ona 10 ölçü gümüş verilmelidir.»

Alman tarihçisi Max Kemmerich bu maddeyi yorumlarken şu hükme varıyor:

«Ücret fazla da olsa, operatörlük pek kolay olmasa gerek.»

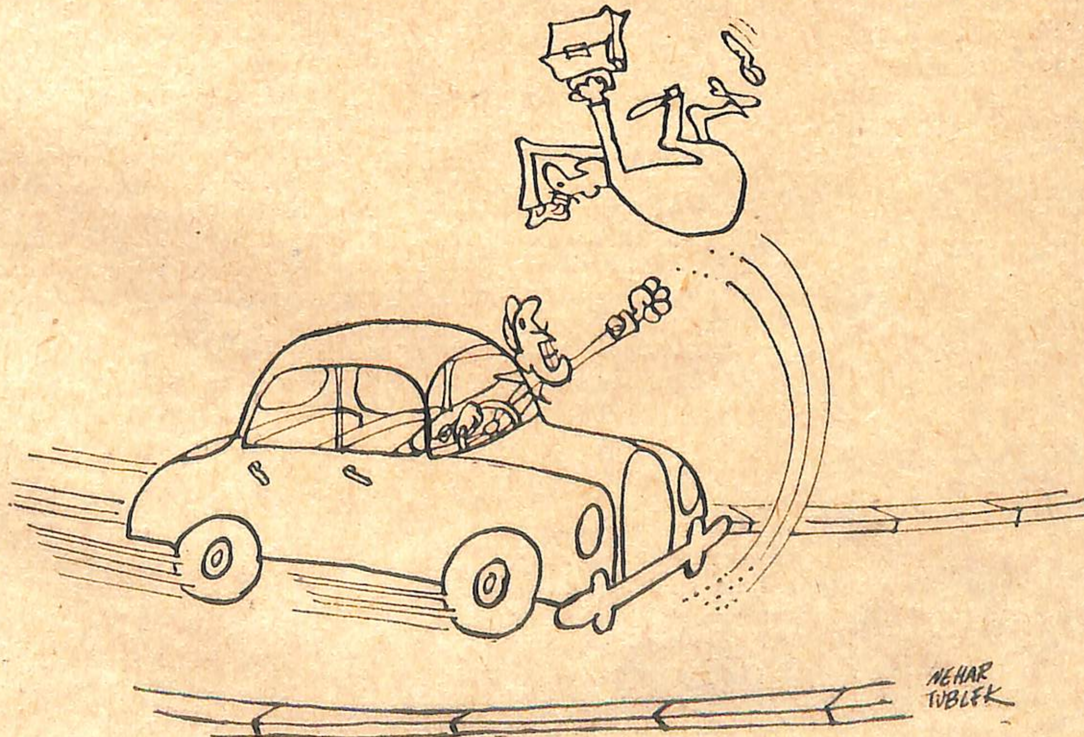
Galiba, iktidarda olanlar, ya da iktidar eşiğinde bulunanlarla operatörler arasında bir benzerlik var...

Operatörlükteki fazla ücret, iktidarcılıktaki de câzibe... Ama her ikisindeki müşterek vasıf: «Zorluk»... Öyle zorluk ki, neşteri dikkatli tutmadın mı, on ölçü gümüş yerine, ucu Yassıada'ya varan bir yol görünüyor...

ÖRSAN ÖYMEN

Dikkatsiz yayalardan para cezası alınacak... (Gazeteler)

— Ulan inek... Koskoca otomobili görmüyorsun ha... Ver cezayı da aklın başına gelsin!..

YAZISIZ!

Düşük

Çenesi düşük

— Eski kocam.. Ne iyi, ne cömer

Üç Profesör!

Bir kış gecesiydi. Yıldızlar, gökte buzlu kırıklarıydı. Ay, kocaman bir kartopu... Çıplak ağaçların iskeletleri, keskin bir rüzgârla çıtırdıyordu. Pancurları altın ışıklarla çizgi çizgi köşkün kapısı, geceyi bir zil sesiyle ürpertti. Kim olabilirdi bu saatte?.. Ayperi, elinden kitabı bıraktı, çıplak omuzlarında dağınık saçlar, çıplak ayaklarında yumuşak terlikler, merdivenlerden koştu.

Kapıda, sahiden şık, sahiden kibar ve sahiden güzel bir erkek vardı. Gözleri yerde:

— Hanımefendi, dedi, otomobilimin benzini tükendi. Yola devam imkânsız, şehir iki saat ötede...

Cebinden kartını çıkardı, uzattı:

— Profesör, Yüksek Mimar Ferit Üstün... Acaba, geceyi burada geçirmeme imkân var mı?

Ayperi, kahkahaya benzer bir çığlık attı:

— Siz... Ben... İmkânı yok!... Yalnızım!.. Nasıl olur?

Sayın bay Ferit Üstün, emniyet veren ağır bir sesle, ricasını tekrarladı:

— Hanımefendi, siz bir hanımefendisiniz... Ben, bir profesörüm.. Bir profesör!...

Hanımefendi, kesik kesik, sinirli sinirli, bahtiyar bahtiyar biraz daha: «Nasıl olur?... Nasıl olur?...» diye gıdıklandı. Sayın profesör, yüksek Mimar Ferit Üstün kürsüde ders anlatır gibi ciddi ciddi teminat verdi ve oldu.

Sabahleyin ikisi de, kendi odasında masmavi bir kış gökü ve ışıl ışıl bir kış güneşi altında uyandı. Ayperi'nin hazırladığı çayı karşılıklı içtiler. Bahçeye çıktılar. Temiz kış havası ikisini de diriltmişti. Ayperi, misafirini dolaştırıyor, bahçenin kuru yapraklar yüzen havuzunu, ihtiyar çamlarını, seri'ni gösteriyordu.

Kümesin önünde durdukları zaman, sayın profesör hayretini gizleyemedi:

— Ne güzel, ne konforlu kümes... Yalnız, birşeyi anlayamadım...

Ayperi, dudağının bir ucu kahkaha olmaya hazır bir gülücükle titreyerek sordu:

— Neyi?

Sayın profesör, kuru otlara çömelmiş, şişman tavukla cakalı horozları göstererek:

— Hepsi bu kadar mı?... dedi.

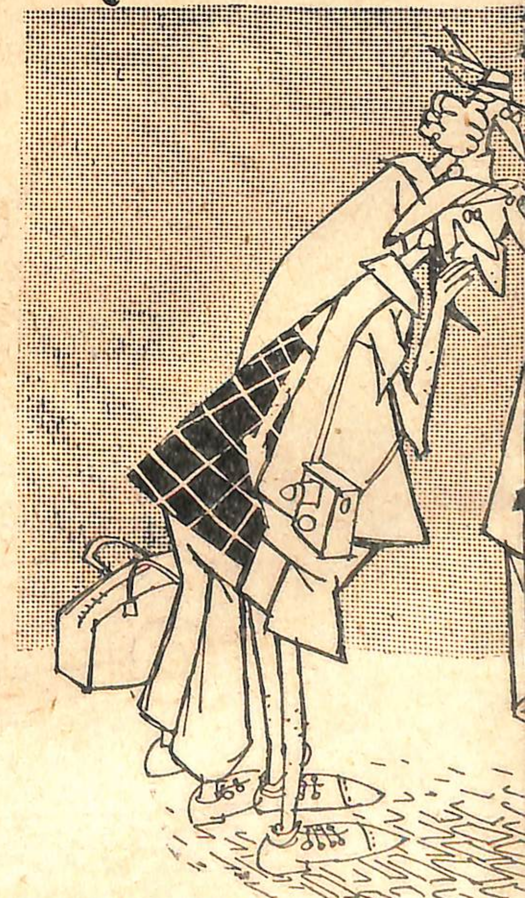
— Evet...

— Nasıl olur?... Bir tavuk, dört horoz!...

Ayperi'nin bir dudağı ucundaki gülücük çıngıraklı bir kahkaha olmuştu:

— Haaa, dedi, onların üç tanesi profesör'dür!

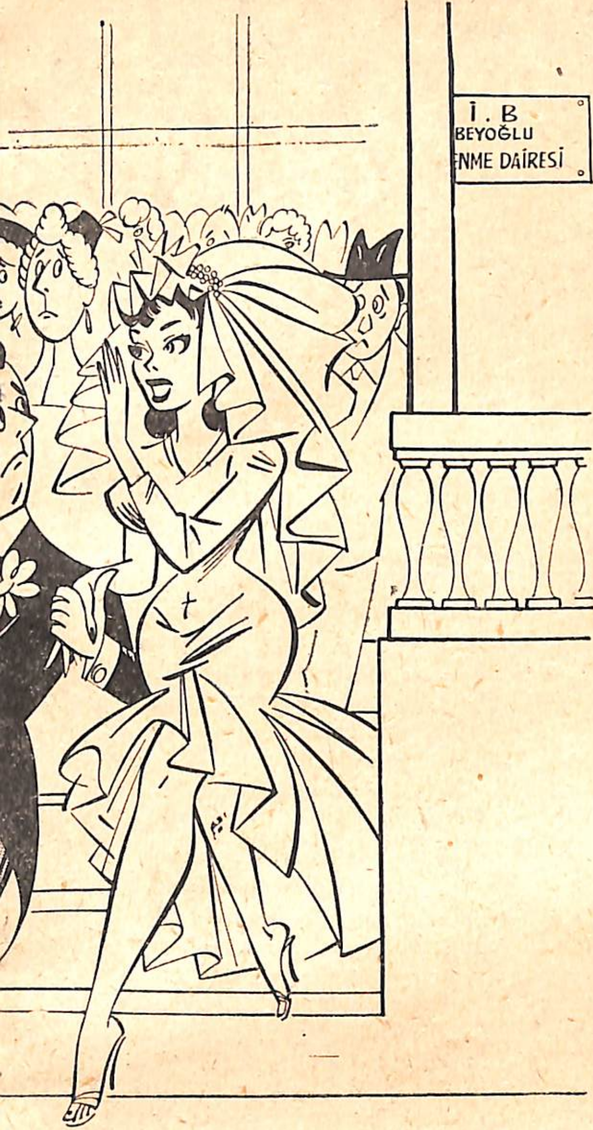
ŞEYTAN ÇEKİCİ

Turistlere kolaylık

— Askerliğini bahriyede yapmıştı!

...damdı bilsen.. Bir dediğimi iki yapmazdı!

...sterilecek. (Gazeteler)

Turistler evlerde misafir edilecek... (Gazeteler)

— Nasıl lan... Turistlere benzedim mi?...

Aman ne yalan!

Kuyruklu Yıldız dergisi bir san'at yarışması açmıştı. Okurlarına soruyordu: Hayatınızın en bahtiyar dakikalarını nerede geçirirsiniz?

Yarışmaya çeşitli cevaplar geldi: İçlerinde, savaşlarda geçen kahramanlık sahnelerinden tutunuz da, çamlar altında romantik aşk sahnelerine kadar...

Bu yarışmaya İbrahim Uçar da katılmıştı. «En bahtiyar dakikalarım» başlığı altında yazdığı satırları, geliniz beraber okuyalım:

«Ömrümün en bahtiyar dakikaları mı?.. Hiç düşünmeden söyliyeyim: Karımın kolları arasında... Ilık bir karanlık içinde, yalnız onun göz ışıltıları ile içim yıldız, yıldız aydınlanarak... Sıcak solukları, yüzümde, dudaklarımda... Cümle olmamış yarım sözler, fısıltı kelimeler...»

Bahtiyar dakikaları daha fazla beraber okumamıza savcı izin vermez!

Aradan bir ay geçmişti. Yarışa katılan edebiyat meraklıları, nihayet Kuyruklu Yıldız sayfalarında kazanan isimleri okudular: İbrahim Uçar bunların başında geliyordu ve beş bin liralık birincilik armağanını kazanmıştı.

Karısı Güldalı, hayretler içinde kalmıştı.

— Kuzum, dedi, nasıl elde ettin bu başarıyı?... Neler yazdın?...

Kocası, dilinin ucuna gelen ilk yalanı söyleyiverdi:

— En bahtiyar dakikalarım camide, ibadet ederken geçer dedim!

Armağanlar, matbaanın büyük salonunda bir kokteyl parti ile dağıtılıyordu. Kuyruklu Yıldız'ın sahibi beş bin liralık çeki, İbrahim Uçar'a verirken, Güldal'ını tepeden tırnağa gözleri ile soyarak tebrik etti:

— Ne bahtiyar kocanız var hanımefendi...

Kadın, bu tebrikteki gizli mânadan habersiz, çapkın bir kahkaha attı:

— Aman ne yalan!... Bari yılda bir girdiği olsa!

ÇİMDİK

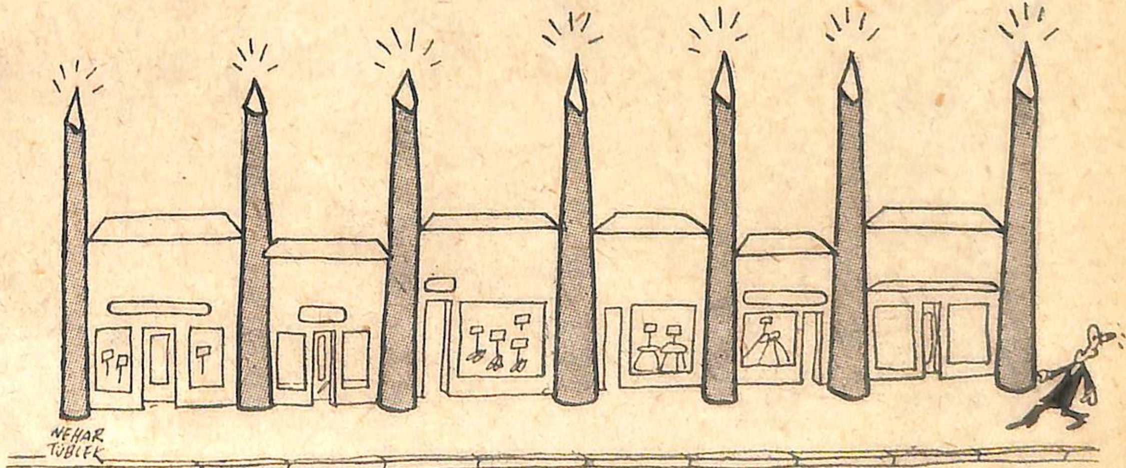
PATRONLA YAZAR

Akşam, Tan matbaasından çıkarken, Mahmut Yesari, Halil Lûtfi'nin odasına uğramış, para istemişti. Halil Lûtfi, parayı verecekti, ama her zamanki gibi biraz üzdükten, biraz nasihat ettikten sonra...

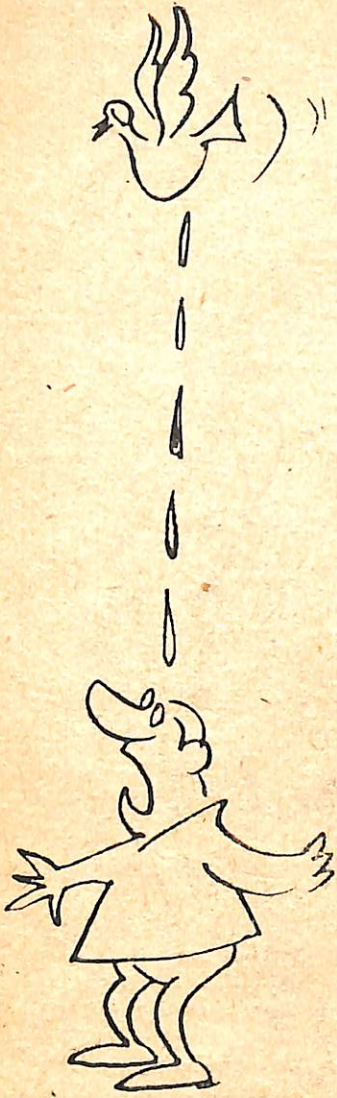
— Canım Mahmut, dedi, vazgeç şu sarhoşluktan... Vazgeç, şu serserilikten...

Mahmut Yesarî, şapkasının altından şaşı gözlerinin bütün korkunçluğu ile baktı:

— Sen, dedi, şu kasaya dayanarak nasihat etmek saadetini bile benim sarhoşluğuma, serseriliğime borçlusun be!

Binbirdirek'te çarşı kurulacak... (Gazeteler)

ONU o gün müthiş sinirli gördüm. Başı önüne eğilmiş, şapkası elinde, saçları dağınıktı. Beni bile gömemişti.

— Erol... Nereye böyle diye sordum.?

— O... Sen misin diye irkildi.

Ve selâm bile vermeden bana doğru koştu. Tam boğulacağı esnada önüne atılmış simide sarılan bir kazazede telâşiyle kolunu koluma geçirdi ve beni kenardaki kahveye doğru sürükliyerek:

— Gel, dedi, sana ihtiyacım var!.

— Hayrola! dedim, ne var, ne oldu?

—Ne olsun? dedi. Daha ne olsun? Karımın bir aşığı var.

Kahveye girmiştik. Kendini iskemlenin üstüne atarken acı acı devam ediyordu:

— Karımın bir âşığı var!

— Hayal, evham, hiç buna imkân var mı? Ben karını tanımaz mıyım? O seni sever!

— Sever! dedi, ve acı acı güldü... Sever. Beni en iyi dostum Cengiz'le aldatan o kadın beni sever ha?

— Dur, acele etme, dedim. Bu bir şüphe olabilir. Şüphe üstüne kat'i hükümler vermeye kalkma. Evvelâ anla, dinle, tahkik et, sonra...

— Nesini anlayım, diye sözümü kesti... Nesini anlayım? Dün bunu bana kendi söyledi. Böyle işte... Ya!. Ne bön bön yüzüme bakıyorsun? Benden başka aldatılmış koca görmedin mi? Evet, karımın bir âşıkı var!..

Merakımı gidermek için bazı sualler sormak istiyor, fakat münasebetsizlik olur diye cesaret edemiyordum. O, ben sormadan derdini anlatmağa başladı:

— Ah, dedi, ah, bilmemki hangi şeytan beni baştan çıkardı da Suadiyedeki o köşkü satın aldım? Hangi şeytan?. O eve girdiğimizdenberi ağzımızın tadı kaçtı. O eve girdiğimizdenberi karımın ahlâkı değişti.

Buna sebep te o. uğursuz köşk komşumuz oldu!

— Onu mu seviyor?

— Sevmek mi? Şaşarım senin aklına! Sevmek ha, nefret ediyordu, kıskanıyordu, haset ediyordu. O bir elbise yaptırsa, biz iki elbise yaptırıyorduk.

— Affedersin ama karının âşıkı... Şey... affedersin, yani o adam demek istiyorum, kadın elbisesi mi giyiyordu?

—Ne münasebet efendim. Ondan bahsetmiyorum, ötekinden bahsediyorum, evimizi yıkandan!

— Anlıyamıyorum.

— Ben de anlıyamıyorum ya! Fakat onun karımın sinirlerini bozduğu muhakkaktı! O piyano çalıyor diye, karım otuz beşinden sonra piyano hocası tuttu ve bana da bir kuyruklu piyano aldırttı... O üç şapka alsa biz altı alıyorduk. Benim karım sporcu değildir. Halbuki onun bir sandalı varmış diye bana küçük bir kotra kiralattı. Tek başına Adalardan öteye açıldı... O ne yaparsa eşini yapmak istiyordu. Onun pazartesi günleri kabul günü olduğundan karım da perşembe günleri misafir kabul etmeğe başladı... Ben ondan aşağı kalamam! diyordu.

— Peki o kimdi?

— Kim olacak tam bitişik bahçenin içindeki köşkün sahibi Ayfer.

— Ayfer mi? Fakat karının seni aldatması ile komşu kadın arasındaki münasebet?...

— Dinle de anlarsın. Geçenlerde bir akşam karımı evde sinir içinde buldum... Karşıma geçti: «Ben şimdi ne yapayım?» diye sordu.

«— Hayrola, ne var?» dedim.

«— Ne hayrı allah aşkına, dedi, ne hayrı? Ayfer yok mu? Bir aşıkı var... Gece, gündüz, plâjda, gazinoda, sandalda, bahçede beraberler. Kadının yanımdan geçerken yüzüme öyle bir nisbetle, öyle: «Senin suratına kim bakar? İşte benim âşıkım var!» diyen bir bakışı var ki...»

İçim sızladı, korktum. Fakat sonra: «Benim karım,hiç böyle şey yapar mı? İmkânı var mı hiç!...» dedim... Halbuki benim karım, benim rezil karım bunu yaptı... Dün akşam eve girince şezlongun üzerinde baygın bir halde buldum. Aglayıp duruyordu:

«— Ne oldun cicim?» dedim.

«— Allah cezamı alsın benim kocacığım, dedi. Fakat Allah asıl o Ayfer'in belâsını versin!.

«— Ne oldun, dedim, çabuk söyle ne var?»

«— O yezit karı bana nihayet bunu da yaptırdı, dedi. Ondan küçük kalmamak için ben de yapacağımı yaptım, kocacığım. Affet beni, seni en iyi arkadaşın Cengiz'le aldattım... Ah, o adam benim için şimdi kimbilir ne düşündü?

Efendim?. Ne buyurulur?... Yerimden fırladım... Karıma fena birşey yapmamak için evden çıktım. Dün gecedenberi böyle dolaşıyorum işte!

Erolun omuzuna vurdum ve onu avutmak için:

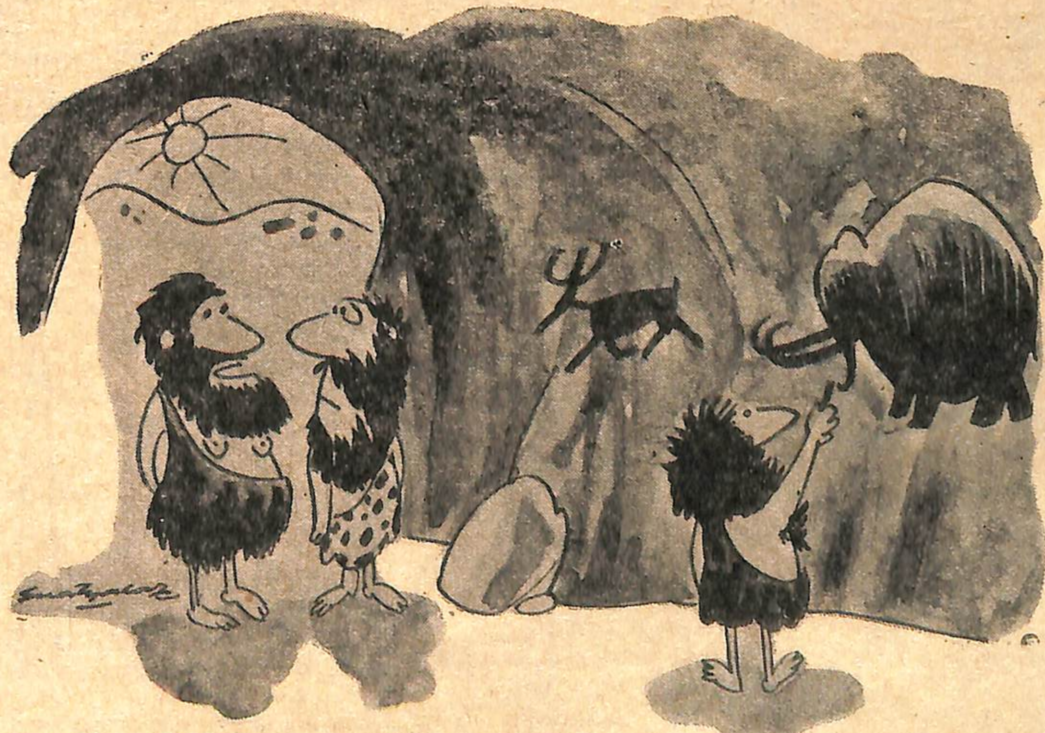
— Haydi canım dedim.

Ben işin iç yüzünü biliyorum. Cengizin dünya güzeli bir sevgilisi, var, dünyada ondan başka bir kadına bakmaz. Her kadın komşusunu kıskanır ona nisbet vermek için her şeyi mübah görür, hele yalanı...

Şeytan

ZEKİ

YAZISIZ

— İyi ama, resim anlayışı pek eski, değil mi?

BİZİM Azmi çok patavatsızdır. Hem de öylesine patavatsızdır ki, yer yüzünde eşi yoktur diyebilirim. İyidir, hoştur, ama ağzından çıkanı kulağı işitmez, aklına geleni söyler, söylediklerini beğenir, beğendiklerini de veryansın eder, söyler.

Azmiye daima nasihat ederiz. Dilini ağzında yedi defa dolaştırmadan söz söyleme; boğaz dokuz boğummuş, sözün o boğumlardan geçmeden ağızdan çıkmasın, deriz. Fakat, efendim nerede, ben nerede?. Hani, söz anlayan beri gelsin, derler, sanki bunu Azmi için söylemişler.

Bu patavatsız arkadaşım geçenlerde nişanlandı. Beni de nişanlısına takdim etti. Gece mehtapta geziyorduk. Ay, tepemizde nur saçıyordu. Azmi bir aralık göğe baktı, derin derin, sevinçli sevinçli içini çekerek:

— İnşallah düğün gecemiz de böyle mehtaplı olur, düğün gecem için bana mehtap lâzım! dedi.

Bu sözünü pek beğendi galiba, o geceden itibaren diline doladı. Meselâ birimizin kravatını beğendi mi:

— Böyle bir kravat da ben alayım, düğün gecesi için lâzım!..

— Şu çoraplar pek hoşuma gitti, düğün gecesi için lâzım!..

— İskarpinlere bayıldım, düğün gecesi için elzem!..

Diye mütemadiyen söylenmeye başladı. Ben önünde sonunda bir patavatsızlık edeceğine kaniydim.... ve bunun için endişe ediyordum. Nihayet korktuğum şey başımıza geldi ve dediğim gibi de oldu.

Bir akşam Azmi, nişanlısı, ben, Beyoğlunda dolaşıyorduk. Birdenbire yanımızda bir 1960 lüks bir otomobil durdu, içinden B. B. ye rakip olabilecek tipte, enfes bir genç kız indi... Azmi yutkundu:

— Enfes, dedi, böyle bir kız da ben alayım, düğün gecesi için lâzım!..

※

SİNİR BU...

Genç adam yanında uzanmış, durmadan ağlayan genç kadını teselli etti:

— Haydi şekerim, üzülme! Kocanı aldattın diye bu kadar ağlaman fazla doğrusu...

Kadın burnunu çekerek cevap verdi:

— Sen bana bakma sevgilim; sinir bu işte! Her seferinde böyle oluyorum!..

— Hadi hadi, sıkılma! Bana tekrar dönmen için, sana bir açık kapı bırakmıştım zaten!...

Yağlı güreş!

Salamon, festivalde güreş müsabakalarını idare eden heyetin yanına girer:

— Ben de yureş müsabakasına yirmek istiyorum.

— Alaturka güreşe mi, alafrangaya mı?

— Yağlı yureşe!

— Öyle ise yağlan bakalım!

— Yok benim için yağlanmak istemez. Siz süreceğiniz yağı bana verin!

— Yağlanmadan güreşe girilmez.

— Ben eskiden yağlandım!

— Nasıl yağlandın, biz görmedik?

— Nasin olacak be, yıkanmaya, yıkanmaya yağlandım işte!

※

Karşılık!

Doktor:

— Maşallah, sizden muayene ücretimi isteyince omuzlarınızı silkmekle mukabele ediyorsunuz!.

— Siz de beni muayene ederken: «Nem var doktor?.» dedikçe omuzlarınızı silkiyorsunuz!

Yaramazlık!

Babaları muharrirdir. Her gün öğleye kadar evde oturur, yazı yazar. İki oğulları var. Haşarı mı haşarı. Okul zamanı neyse amma yazın felâket!. Onlar evde iken adamcağızın bir satır yazmasına imkân yok. Bereket versin bahçe geniş, onları oyalıyacak bir de havuz var.

Bir gün baba bütün dolaplarını alt üst etti. Bir yaprak kurutma kâğıdı bulamadı. Halbuki evde deste deste kurutma kâğıdı olacaktı. Karısını çağırdı.

— Görmedim! dedi.

Çocukları çağırdı. Büyüğü inkâr, küçüğü itiraf etti:

— Biz kullandık!.. Havuzu kurutacaktık amma yetmedi baba!.

※

Olur!

İki arkadaş arasında:

— Azizim iyi bir haber aldım.

— Hayrola?

— Nişanlım terzisine ayda bin beş yüz lira veriyormuş.

— Bunun iyiliği neresinde?..

— Terzisiyle nişanlanacağım...

Münasebetsizlik!

İki arkadaş iskambil oynamak için kahveye giderler. İçlerinden biri bir aralık elini cebine götürerek:

— Yahu... Ben yanıma para almamışım!

Deyince evvelki hiddetlenir:

— Bu senin yaptığın amma da münasebetsizlik! İnsan kahveye parasız gelir mi? Şimdi paraları kim verecek?

Stok!

Matalonla Mişon sıcak bir sinemada konuşuorlardı:

— Bu kadar sicayin hepsini birden harcamak israf be... Munkûn olsa da insan, bu sicaklarin birazini saklasa!..

— Mal bezin olsa saklariz. Ama nemize lâzim, sinema sahibi duşunsun!..

※

Hayat sigortası!

Sigorta prodüktörü, yaşlı adama:

— Sizi maalesef sigorta edemeyiz!

— Neden?

— 92 yaşındasınız da ondan.

— Daha iyi ya.. Bana 92 yaşında ölen kaç kişi sayabilirsiniz?..

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

BURDUR SAYFASI

— Nasrettin Hoca fıkraları pek bilinen bir şeydir ama, biz yine de anlatalım.

Ziya ÖNDER
Vali

Neden!

Kahkaha ile gülen Nasrettin Hocanın karşısından gelen bir dostu merak ederek Hocaya niçin güldüğünü sorunca:

— Eşeğimi kaybettim de ona gülüyorum, cevabını almış.

Bu defa dostunun merakı bir kat daha artarak:

— Eşeğini kaybeden bir insan güleceği yerde ağlar Hoca, bu ne biçim iş?

Deyince Nasrettin Hoca:

— Şu gördüğün altı tepeyi aradım, ümit yedinci tepenin ardında kaldı. Eğer orada da bulamazsam seyreyle sen bendeki feryadı, demiş.

— Benim çok hoşuma giden bir fıkradır anlatacağım. Hani kız kaçırmak ta hoş şeydir herhalde...

Osman SAN
Gazeteci

Duymuyor!

Adam, kız kaçırmaktan mahkeme huzuruna çıkarılmış. Mahkûm edilmek üzere. Kurtuluş yolu yok gibi. Hâkim son sözün nedir? diye sormuş, cevap yok. Bir daha sorunca sanık anlamadığını söyliyerek:

— Hâkim bey, kendisini kaçırmak istediğim bu kız tarafından vurulan bir tokat yüzünden kulaklarım sağır oldu, demiş.

Bu söz üzerine derhal ayağa kalkan kız:

— Vallahi de yalan, billâhi de yalan hâkim bey! Ben ona ne tokat vurdum ve ne de kavga ettim, diye mukabelede bulunmuş.

Ve bu müdahale üzerine kaçırmada zor ve şiddet olmadığı kanaatine varan hâkim, sanık hakkında beraati çekmiş.

— Bu başka bir hoca fıkrasıdır.

İbrahim Zeki BURDURLU
Lise Türkçe Öğretmeni

Dediği!

Bir gün, bir bostan tarlasına giren bir hoca, bir papaz, bir haham; kendilerine karpuz göbeklerinden güzel bir ziyafet çekmeğe başlarlar.

Durumu gören bostan sahibi, bunların üçünün de haramı bilmemesine imkân yok diyerek güzel bir ders vermek ister ve önce hoca ile papaza yaklaşarak:

— Siz yemenize devam edin ama şu hahamı bana bırakın, der ve hahamı götürerek bir ağaca bağlar, basar köteği.

İkinci olarak hocayı bir kenara çeker ve:

— Sen yemene devam et, yalnız papazı bana bırak, der ve ayni şekilde papaza da güzel bir ders verir.

Bu defa yalnız kalan hocayı ağaca bağlayarak aynı dersi ona da verir.

Bostan sahibi dersini verdikten sonra üçüne de bakarak:

— İşte böyle... Hocanın dediğini tutun ama, gittiği yola gitmeyin, der.

— Meslekten kalma hâtıralarımız vardır. Fıkradan tatlıdır bazıları!

Selim LEBLEBİCİOĞLU
Cumhuriyet Savcısı

Alış veriş!

Kız kaçırmaktan sanık olarak tevkif edilen bir genç, kaçırdığı kızın ailesi ile anlaşarak kızı kendisine vermeğe razı eder. Ancak sanığın tahliye edileceğini öğrenen kızın annesi C. Savcısına müracaat ederek:

— O, bizim hasmımız idi, neden bırakacaksınız? diye sorunca, Savcı:

— Ya!... Bak bunu bilmiyordum, demek seninle de mi bir alış-verişi vardı? der.

OKUYUYUCULARDAN FIKRALAR

Neresinden!

Kore'deki Türk Tugayından iki Anadolulu asker biraz gezmek için firar ederler. Şehirde bir aşağı bir yukarı dolaşırlarken inzibat subayı bunları yakalayıp sorar:

— Hani sizin izin kâğıtlarınız?

Erler subayı atlatırız ümidi ile:

— Biz Amerikalıyız, diye cevap verirler.

Subay, vaziyeti anlar ama hiç bozuntuya vermez:

— Amerikanın neresindensiniz ulan?

— İçindenik kumandanım!

Osman ARMAN

Tasarruf!

Mişon ağır hastadır, odasında yalnız yatmaktadır, baş ucunda şamdanda mum ışığı odayı aydınlatmaktadır.

Mişon eşi Rebeka'ya seslenir:

— Rabeka, kuzum, yel buraya, ben öloorum. Akkini elâl et.

Rebeka gelir:

— Elâl olsun be Mişon, elâl olsun.

Mişon:

— Öyle ise, Rebeka, ufle o mumi da yanmasin, der.

Tahsin EKE

*

Çok bilmiş!

Fransızca dersinde öğretmen, talebelerine «Mösyö», «Madam» ve «Madmazel» kelimelerinin nerelerde kullanılacağını anlatıyordu.

— Mösyö, erkeklere hitap için kullanılır, Türkçedeki «bey» karşılığıdır, dedi. Kızlara Madmazel, evllndikten sonra kadınlara da Madam denir

Dersin sonunda, talebenin iyi anlayıp anlamadığını öğrenmek için çocuklardan birini kaldırıp sordu:

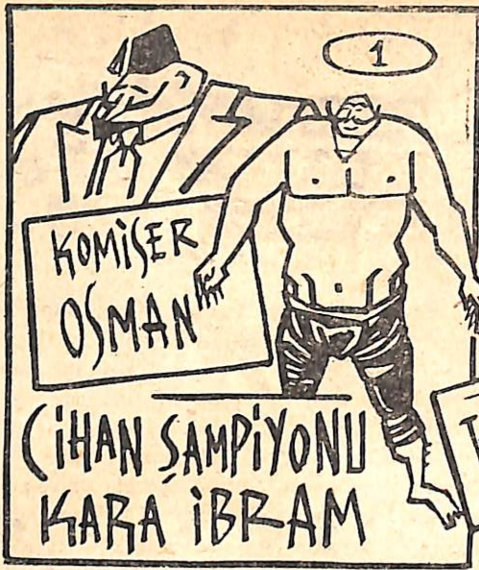
— Söyle bakalım oğlum, madmazel ile madam arasında ne fark vardır.

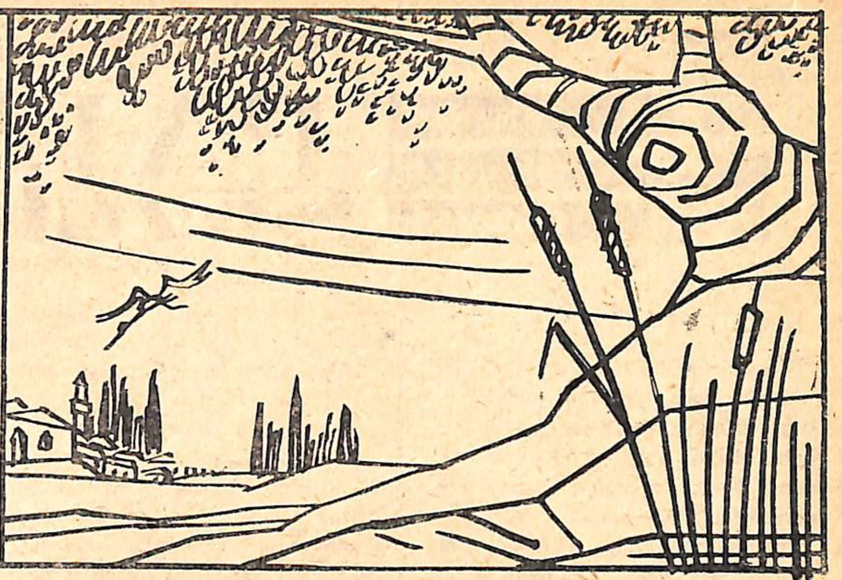
Çocuk sâfiyetle cevap verdi:

— Arada bir mösyö vardır efendim!

Bogos KAVUNCU

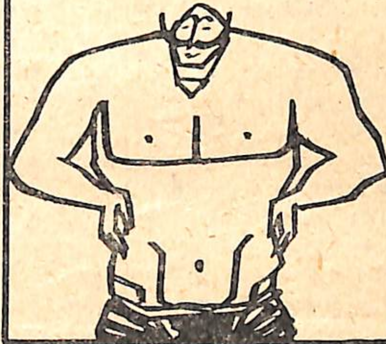

BU MEVSİMDE HER YIL DÜĞÜNLER YAPILIR, KÖY DELİKANLILARI KAPIŞIRLARDI... DAVULLAR ZURNALAR ETRAFI İNLETİYOR, SONA KALAN KARA İBRAMLA SARI RECEP KUVVETLERİNİ DENİYORLARDI...

SARI RECEP, BU ACI KUVVET ÖNÜNDE SIKI DURAMAMIŞ, KARA İBRAM ORTAYA KONAN ÖDÜLÜ ALMIŞTI.

İBRAM, OĞUL!. ARAMIZDA PARA TOPLADIK. SENİN KIRKPINARDA BOY GÖSTERMENİ İSTERİZ. KÖYÜMÜZÜN ADINA ŞAN KATACAĞINA İNANIYORUZ. YOLUN AÇIK OLA!.

SAĞOL AĞAM!.

KARA İBRAMIN AYRILIŞINA EN ÇOK KÖY KIZLARI ÜZÜLMÜŞLERDİ. ŞEHİR KIZLARINA NASİPMİŞ DEDİLER.. İBRAM İSE KISPETİNİ, NEVALESİNİ BOHÇALAMIŞ, BİR SERHAT TÜRKÜSÜ ATARAK, KIRKPINARIN YOLUNU TUTMUŞTU...

YAĞIZ DELİKANLI YOLU ÜZERİNDEKİ KÖYLERDE, KASABALARDA MOLALAR VERİYOR, HERGÜN BİRAZ DAHA KIRKPINARA YAKLAŞIYORDU.

KARA İBRAM, FALTAŞI GİBİ AÇILMIŞ GÖZLER ÖNÜNDE: BİR KUZUYU, BİR KAZAN PİLAVI, BEŞ SOMUNU BİTİRMİŞ, ÜSTÜNE DE BİR TESTİ SUYU DİKİVERMİŞTİ.

UZUN SÜREN BİR YOLCULUK SONUNDA EDİRNE CAMİLERİNİ GÖREN İBRAHİM HAYRETLER İÇİNDE KALMIŞTI.

PATATES Şövalyeleri

— 14 —

Yüce Tanrı bana yardım ediyordu. Beş gün daha, bir prens gibi keyifli keyifli çalıştım. Altıncı günün sabahı, bizim o düşük kulaklı serseri, gene Don Pedro'nun kahvesinin çevrelerinde göründü.

İnanmazsınız ama, üçüncü sefer başımla midesine tosladığım adam kalkıp bana gene «köpoğlu» dedi.

Mendoza'da yoksa herkes dikime mi gidiyordu?

Alçak herif söve - saya tabanlarını yağlayıp kaçtı ve Tanrı bir kere daha bana yumuşak davrandı; o zaman Don Pedro'yu kendinden geçmiş buldum. Çullanmaların hikâyesine ve yamağına bir son vermek istediğini söylüyordu. Üç kere de hep o biçim hikâye kabak tadı vermişti doğrusu. Sarhoşlar cehennemin dibine gitsinmiş! O artık bu sarhoş çocuğu görmek istemiyordu.

Don Pedro:

— Seni artık işe alıyorum, dedi bana.

İşte böylece, terkedilmiş ve mâsum çocukların dostu yüce Tanrı'nın yardımı ile, bir kapı buldum.

★

Anlatmak istediğim macera Mendoza'da kahveci çırağı iken geldi başıma. Çocuklar tez iklim değiştirir ve ben de kendimi pek tez bulmuştum Mendoza'da. Müşteriler bana boyuna içecek şeyler veriyorlardı; kendime fiyakalı bir elbise ile fiyakalı bir çift ayakkabı almayı becerdim. Kibar ama kullanışlı bir oda kiraladım. Bütün gün çalışıyor ve ancak gece yarısı boş kalıyordum. Bununla beraber gece yarısından saat üçe kadar kendileriyle eğlencelerimi yaşadığım bir kaç kafadarım olduğundan, zamanımı gene de kıyak geçirdim. Bir akşam kumar oynuyor, bir akşam gevezelik ediyor, bir akşam da ay ışığında dolaşıyorduk.

O zamanlar bir çocuktum ama korkuyu hiç tatmamıştım; evet, şeytan çarpsın ki korkuyu tatmamıştım! Hayatımdaki en büyük korkuyu Mendoza'da çırakken tattım işte. O sıralar, Mendoza'da, boyuna Chico'dan söz açılırdı. Gazetelerde ondan bahsedilirdi; yollarda adı dillerde dolaşırdı. Chico ve şürekâsı Mendoza'daki burjuvaların baş belâsı idi. Sinemadan ya da kahveden çıktılar mı, Mendoza'lılar, her gölgede Chico'ya ya da onun kafadarlarından birine rastladıklarını sanırlardı. Her gece kolcular, boşuna dört dönüp dururlardı. Yüz kere araştırma yapmışlardı. Şehrin doğusuna baskın mı yaptılar, Chico ve şürekâsı bu sefer batıda iş çeviriyordu. İşte böyle böyle! Ben, evime döndüğüm o geç saatlerde, Chico'yu şu kadarcık olsun düşünmüyor yahut düşünsem bile, «pöf!» deyip geçiyordum. Olup olacağı bir çocuktum işte; ne demeğe Chico ile ilgilenebilirdim? Chico cebi dolu burjuvalara askıntı oluyordu. Ben ise her zaman ıslık çala çala evime dönüyordum; «cep delik, cepken delik» ti ve o zamana kadar korkuyu tatmamıştım.

Bir akşam, kahveyi kapamağa hazırlandığım sıra, salonda bir kişinin hâlâ oturup durduğunu gördüm. Bu, şimdiye dek görmediğim, iri yarı ve orta yaşlı bir adamdı.

— Kahve kapanıyor, bayım, dedim.

Rengi atarak:

— A bu saatte mi kapanıyor? dedi.

— Gece yarısı oldu saat; evime gitmek zorundayım ben de; Puerta do Sul'da oturuyorum.

Yabancı:

— Puerta do Sul'da mı? dedi. Her gece Puerta do Sul'a mı gidiyorsunuz?

— Hıhıh! Orada oturuyorum; Puerta'ya pek kestirme olur diye Paz'dan gitmek aptallık demektir, çünkü Puerta do Sul'da oturuyorum.

— Ya Chico hangi cehennemde oturuyor?

Başladım gülmeğe. Chico beni zerre kadar ilgilendirmiyordu ve bir kahveci yamağı Chico ile alış - veriş edemezdi.

Yabancı ayağa kalktı ve yanıma sokuldu.

— Chico bir hayduttur ve haydutlar bu kadar yakında bulunmazlar.

— Fakat ağız kokusuna göre, Chico şimdiye kadar kimseyi temizlemedi mi yâni?

— Kimbilir? Bir adam öldürmek pek kolaydır. Bence Chico, yüzyılın en yaman haydududur.

Yabancı besbelli az-buçuk korkuyordu ve hiçbir şey korkudan daha bulaşıcı değildir. Bir başına eve gitmek düşüncesine kapılmış, korkudan ödü patlar gibi olmuş sandığını söyledi bana.

— Anlıyorum bunu: Bu akşam, Chico'ya rastlayabileceğim! Oğul, evime kadar yanıma yoldaş olursan, sana yirmi pesos veririm.

Hiç istifimi bozmadan kabullendim. Gene söylüyorum: Ben olup olacağı bir çocuktum ama şimdiye kadar korkuyu tatmamıştım; ama o akşam, sokakta bu yabancı herifi görünce, yüreğimin küt küt attığını duydum.

Bir ara sessizce yürüdük; derken, yabancı, birden kolumu tuttu:

— Şuraya, şuraya bak! dedi.

Küçük bir sokağın gölgesinde bir şey kımıldıyordu. İtiraf ederim ki içime tabanları yağlayıp kaçmak gibi delice bir istek geldi. Bir sıktım kendimi; doğrusu ya, bugüne kadar korku yüzü görmemiştim ben.

Birden, sırtımdan bir ürperme geçti: Ya eğer bu yabancı... Ya eğer bütün bunlar ancak bir oyun ise?

Sonunda Tanrı bana acıdı ve yabancı şöyle mırıldandı:

— Geldik işte — ve bana para verdi.

— Hele bir dakika daha dur, dedi, dur da odama çıkayım; bağırdığımı işitirsen, yetiş!

Söz verdim. Sözümün eri bir insanım ama, yemin ederim, kapı kapanır kapanmaz, tabanları yağlayıp kaçmağa başladım. Kendini tutamayan biri gibi, bir uğursuz oğlu uğursuz gibi, gölgelere yumruk sallaya sallaya, dişlerimi sıka sıka kaçmağa başladım; bu anda Chico'nun ellerinin boğazıma sarıldığını seziyordum. Sonunda kendimi, ter içinde, turşum çıkmışca, Puerta do Sul'da buldum. Şu anda Chico odamın daracık köşesinde pusu kurabilir diye pis pis düşündüm; rap diye açtım kapıyı ama dinine yandığımın yerde, bir yığın insan buldum.

— Gecen hayrolsun, Chico! dediler.

— Hayırlı geceler! dedim.

Çünkü Chico bendim.

★

Karıncaya basmaktan çekinen insanların haydutlardan korkma gibi illetleri vardır işte. Müthiş bir şeydir bu ve korkuyu duyabilendir ki korkudan söz açabilir. Yemin etmeğe işte hazırım. Okuyucu bu küçük hikâyeyi düşünsün ve kendi ölçüsüne göre, Bess adasındaki Troll villâsının kapısı önünde bir belâlı ile burun buruna geldiğinde mösyö Filimario'nun gösterdiği ruh gücünü değerlendirsin bakalım.

— V —

Filimario ile arkadaşları eller havada bir dehlize, derken bir salona geçtiler, sonra da şöminede al al yanan odunların ışığı ile aydınlanmış koca bir mutfağa daldılar. Ocağın başına bir düzine insan toplanmıştı, iri yarı oluşları da güvenilir soydan değildi.

— Hey Bill, dedi, işte yenileri daha!

Bu sırada odayı bir gaz lâmbası aydınlattı. Adamlar ayağa kalktılar, halli halli bir sözle sessiz sessiz baka baka Filimario, Pio ve Settembre'a doğru yürüdüler.

Filimario o her zamanki soğukkanlılığı ile:

— Affedersiniz, dedi, biz böyle bir şeye, ellerinizi havada tutmağa alışık değiliz, üzüyor doğrusu bu bizi. İzin verirseniz, ben...

On tabanca korkunç namlusunu ona çevirdi.

Bill:

— İlk kımıldayan öbür dünyayı boylar, dedi.

Settembre, her zamanki atılganlıkla, gürledi:

— Bu ama garip bir düşünce!

Bill:

— İlk kımıldayan öbür dünyayı boylar diyorum işte bu kadar, diye tekrarladı.

Filimario alttan alarak:

(Devamı var)

Basın Şeref Divanının Tebliği:

Prof. Dr. Naci Şensoy'un başkanlığında toplanan Basın Şeref Divanı aşağıdaki 13 numaralı tebliğin umumi efkâra duyurulmasını kararlaştırmıştır:

1 — İzmirde yayınlanan DEMOKRAT İZMİR gazetesinin Mart ve Nisan aylarında Yeni Asır gazetesine karşı yaptığı devamlı yayının galiz, hakaretamiz ve küçük düşürücü ifadelerle dolu bulunduğu, bu arada ayni yayın sırasında Basın Şeref Divanınında tezyif edildiği tesbit olunmuştur.

Basın Ahlâk Yasasını tamamen ihlâl eden bu durumdan dolayı DEMOKRAT İZMİR gazetesinin TAKBİHİ kararlaştırılmıştır.

2 — SON HAVADİS gazetesinde 24 Nisan tarihinde «Falih Rıfkı Atay'ın saygısızlığı» başlığı altında çıkan haberin tahkik edilmeden, doğruluğuna emin olunmadan yayınlandığı tesbit edilmiş ve adı geçen şahsı küçük düşürücü bu asılsız yayından dolayı Basın Ahlâk Yasasını ihlâl eden SON HAVADİS gazetesinin TAKBİHİ kararlaştırılmıştır.

3 — Basın Şeref Divanı, Sözcü Dergisinin 16 sayılı nüshasında yayınlanan kapak kompozisyonunun İsmail Hâmi Danişmend hakkında iltibas uyandırıcı mahiyette olduğunu tesbit etmiş, durumun tavzihi için bahis konusu dergiye ikazda bulunmuştu. Aradan geçen uzun müddet zarfında devamlı ikazları cevapsız bırakan SÖZCÜ dergisine bu tutumundan dolayı İHTARda bulunulması kararlaştırılmıştır.

Milletler Gülüyor

ŞAKACIKLAR

Dilenci:
— Madam; sağ bacağımı kaybettim!
— Burada yok!

★

Adamcağız ölmüştü. Karısını teselliye gelen bir arkadaşı:
— Başın sağ olsun dedi; inşallah vahim bir hastalıktan ölmüş değildir zavallıcık!...

★

Bugünün yüksek fiatları karşısında yegâne teselli bunların yarınkiler kadar yüksek olamayışlarıdır.

★

Hollywood'a para yemeğe giden Teksaslının o kadar çok parası vardı ki çek defterini ancak mikrofilm halinde cebinde taşıyabiliyordu.

★

Kesin olarak gösterilmiştir ki güneş tutulmasından sonra tamtam çalmak sayesinde güneş eski haline getirilebilmektedir!

★

Çapkınların ıslıkları tren düdüklerine benzer. Bir yere gidecek olmasanız dahi işitmek hoşunuza gider.

★

Bir erkek kadınlarla «Bütün gün dükkân dükkân gezerler ve hiç bir şey satın almazlar» diye alay ediyorsa mütlaka mâsum bir bekârdır.

★

Birçok fakir koca bir zamanlar zengin birer bekârdılar..

★

Orta yaş sandığınızdan daha geç, umduğunuzdan daha erken gelir.

★

Arttırılan bir kuruş bir zamanın ziyan olmasıdır.

★

Artık eski günler kadar iyi olmayan bir şey de yaşlanmış şahıslardır.

★

Trafik ışığı: Yayaları sokağın orta yerine getirmek için icadedilmiş bir oyundur!

★

Ekonomi, atalarımızda bulunacak meziyetlerin en güzeli...

★

Uyku, bize sabahleyin, geceden çok daha önemli görünen bir olaydır

— Seviyorum... Sevmiyorum... Seviyorum!...

— Daha arabadan çıkmadı.. Ama güzel adam olduğu belli!

Hileli seçim

Seçimin ertesi günü Bill ve Smith konuşuyorlardı. Bill:

— Bence, diyordu; bu seçim hileli oldu. Zira dün sabah rey vermeğe gittiğimde John rey sandığını karıştırıyordu; biliyorsun o iktidar partisinin adamıdır!

— Evet ama, dedi Smith; rey verirken ben de seninle beraberdim ve hiçbir şey görmedim.

Bill izah etti:

— Tabiî göremezsin; zira ben John'a üçüncü defa rey vermeğe gittiğim zaman rastladım!

Süt

Bir yerde eşek sütü mü, insan sütü mü yoksa inek sütü mü daha üstündür diye tartışılıyordu. Hazır bulunanlardan biri:

— Ben, insan sütünü tercih ederim doğrusu dedi... Ambalâjından ötürü tabiî!..

Sigorta!

Sigorta poliçesini imzalayan ev sahibi hemen sordu:

— Eh; şimdi bu akşam benim evim yanıp kül olsa bana ne verirler aşağı yukarı?.

Sigorta memuru cevap verdi:

— On sene zannederim!

Ev hasreti!

Kederli görünüşlü bir adam lokantaya girdi ve garson kadına:

— Bana, dedi; taş gibi pişmiş iki rafadan yumurta, kömür gibi yanıp simsiyah olmuş iki dilim kızarmış ekmek, bulaşık suyuna benzer bir sütlü kahve getirin!

Garson kadın güldü:

— Alay ediyorsunuz galiba!

— Hayır, ne münasebet! Çabuk bu istediklerim gelsin!

Az sonra kahve, yumurta ve ekmekler geldi. Kederli adam bu defa garson kadına:

— Bir ricam daha var dedi; masama oturup benimle kavga eder misiniz? Bilemezsiniz zira

İş veren

İş veren, başvuranın kâğıtlarını inceledikten sonra:

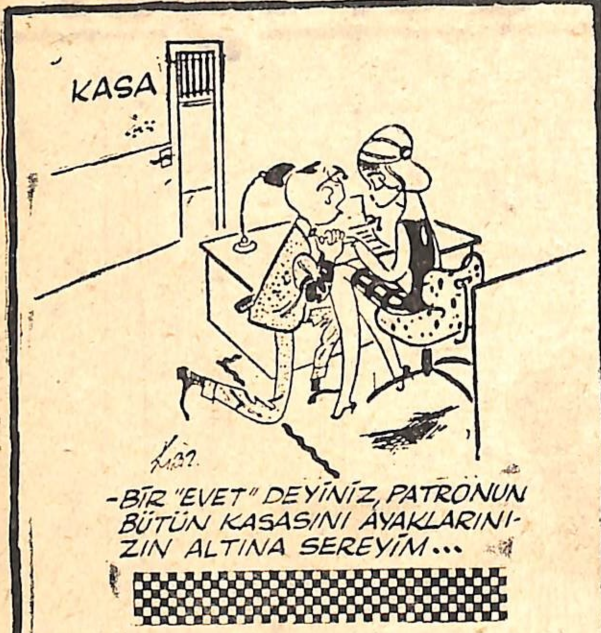
— Çok yazık, dedi; biz bekâr birini arıyoruz bu iş için, siz ise evlisiniz!

— Nasıl olur, dün müracaat edecektim, benim önümdeki adama evlileri kabul ettiğinizi söylediniz!

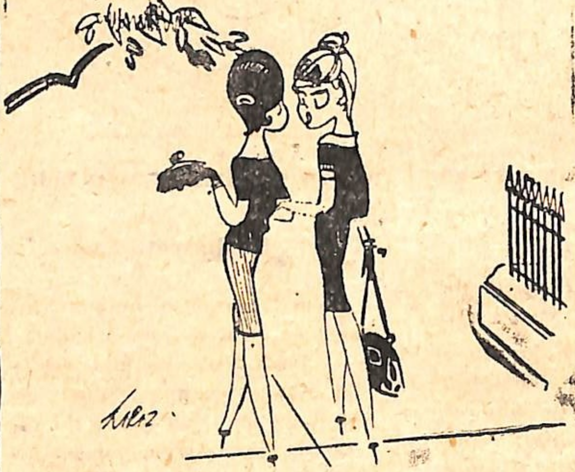
— Bir yanlışlık olacak...

— Yanlışlık olur mu hiç bunun üzerine dün gidip derhal evlendim ben...

Dünya Karikatürleri

-BİR "EVET" DEYİNİZ, PATRONUN BÜTÜN KASASINI AYAKLARINIZIN ALTINA SEREYİM...

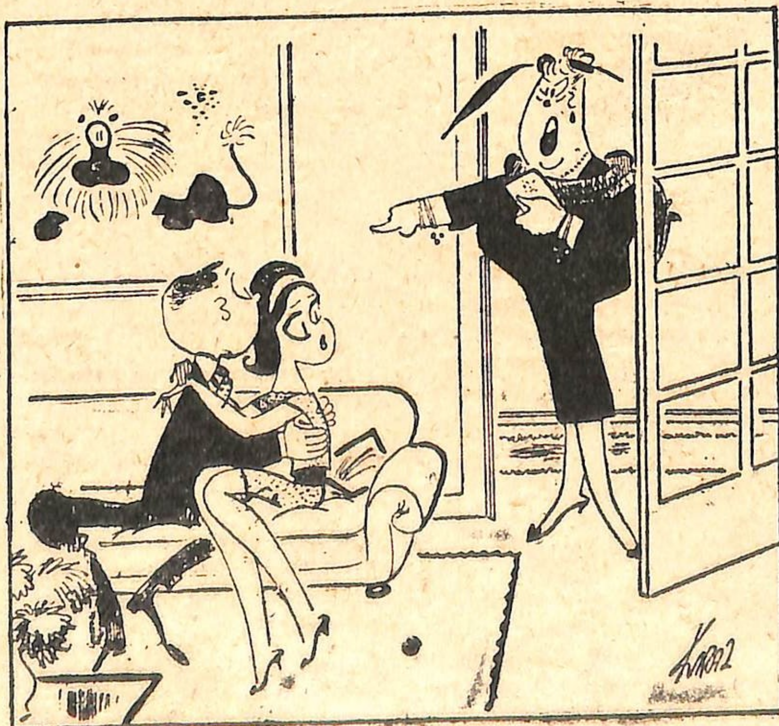
-ÖRNEK BİR KOCAM VAR: MEYHANEDE İÇİYOR, LOKANTADA YİYOR, DAİREDE UYUYOR...

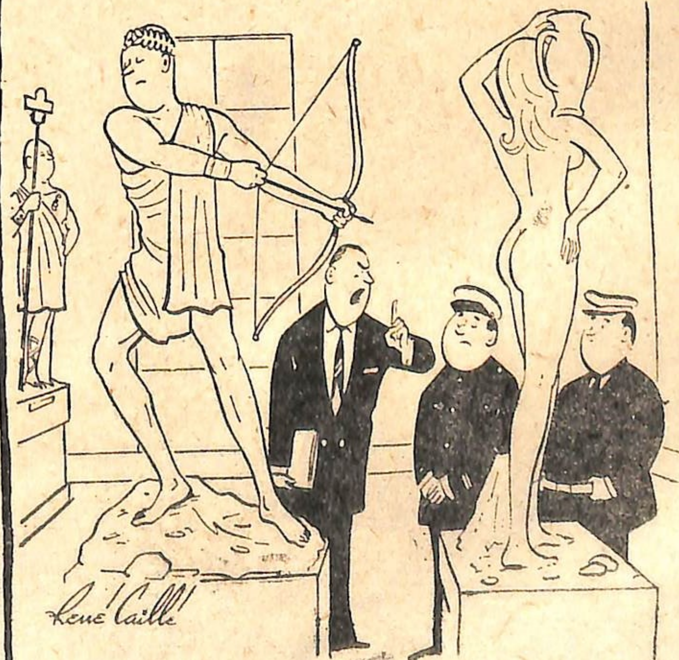
-ONA EVLENMEKTEN BAHSETTİN Mİ?
-HAYIR, BELKİ EVLİDİR DİYE ÜRKÜTMEK İSTEMEDİM!

-BU DA HİZMETÇİNİN ODASI!

-DOĞRU!.. DOĞRU!.. YA KARAKOLA, YA NİKÂH DAİRESİNE...

-TALİM VE TERBİYE HEY'ETİNİN EMRİ VAR: BU HEYKELİ OKUN ÖNÜNDEN ÇEKİNİZ!

Bizim evimizin, bizim aşkımızın romanı.

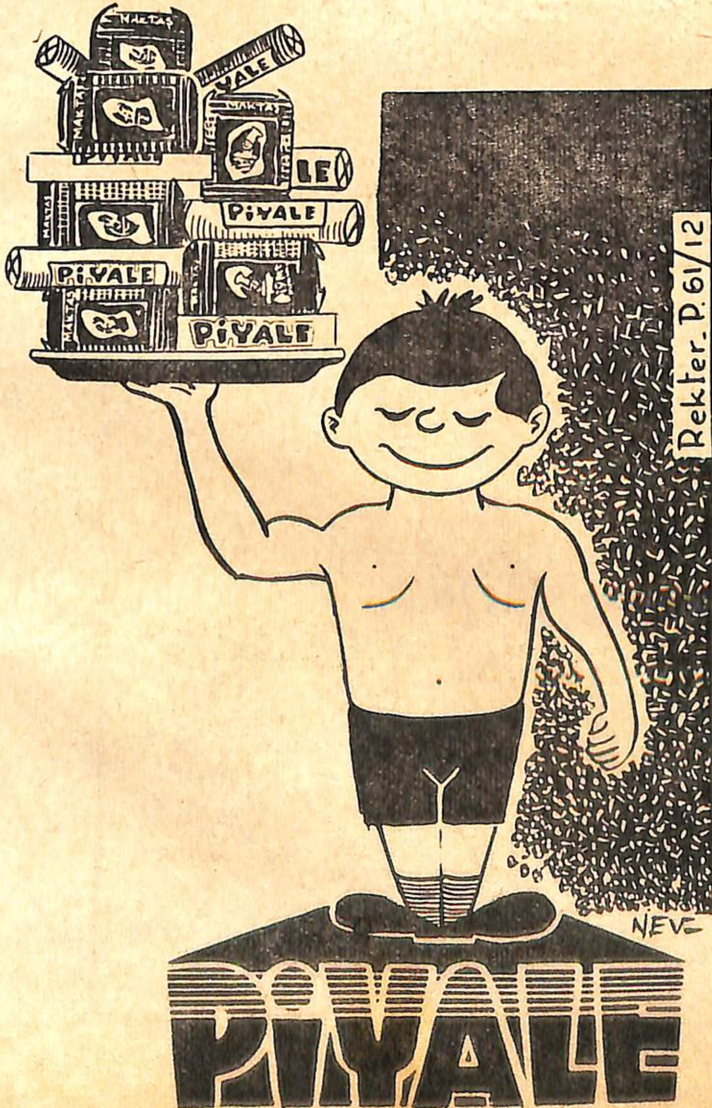
- İstanbul'lu bir gencin aşkı...
- İstanbul'lu bir öğretmenin genç karısı ile Anadolu'daki yaşayışları...
- Çekilen acılar, çaresiz ayrılıklar...
- İstanbul'a dönüş... Yalının penceresindeki düşman bayrağı...
- G Ö Ç, Yusuf Ziya Ortaç'ın en güzel eseridir...

Bu romanın birinci baskısı 20 günde satılıp bitmiştir.

- En iyi kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, karton kapak, beş renkli kuşe kuvertür. Fiatı 5 lira.
- İstanbul ve taşra için umum satış merkezi:

Ferhan Bozkurt ve Ortağı. Kebeci Han, No: 4 Ankara Caddesi — İSTANBUL.

1 Haziran Perşembe günü çıkıyor.

ARADIĞINIZ HUZUR Sizi

RUH ve MADDE de

BEKLİYOR!

Vaktinizi değerlendirmek için her ayın ilk haftası bir Ruh ve Madde okuyunuz.

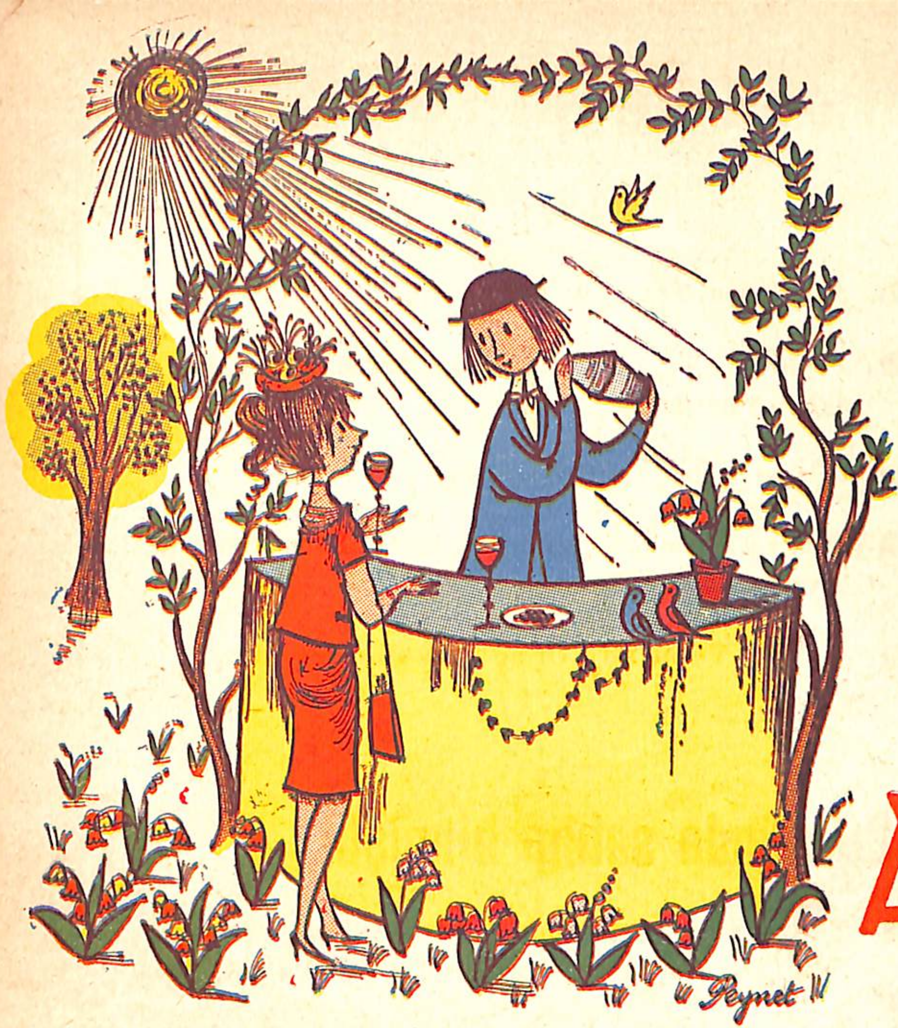
En Güzel Aşk ve Özlem Şiirleri

GÜNAYDIN

ŞAİRİ

FEYZİ HALICI

Fiatı 2,5 lira - Özel baskı 5 lira. P. K. 99 - KONYA

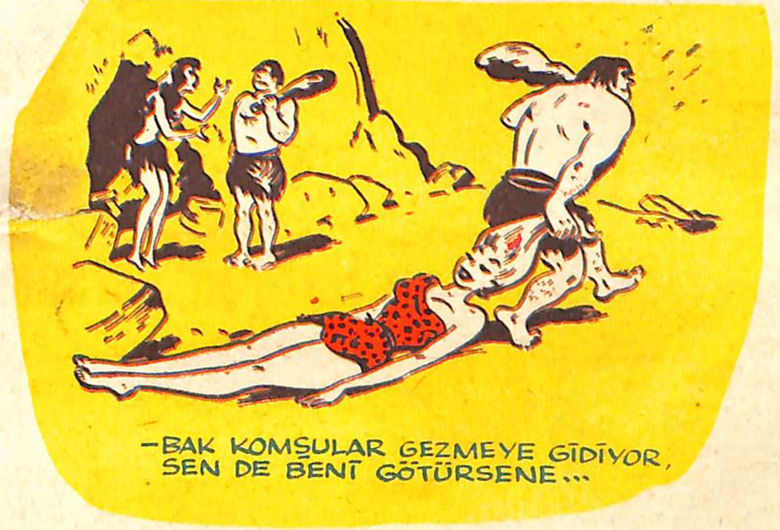

—BU BENİM HAZIRLADIĞIM BİR KOKTEYL: BİRKAÇ YAPRAK GÜL KOKUSU, BİRKAÇ TUTAM BÜLBÜL SESİ, BİRKAÇ DAMLA DA GÜNEŞ IŞIĞI...

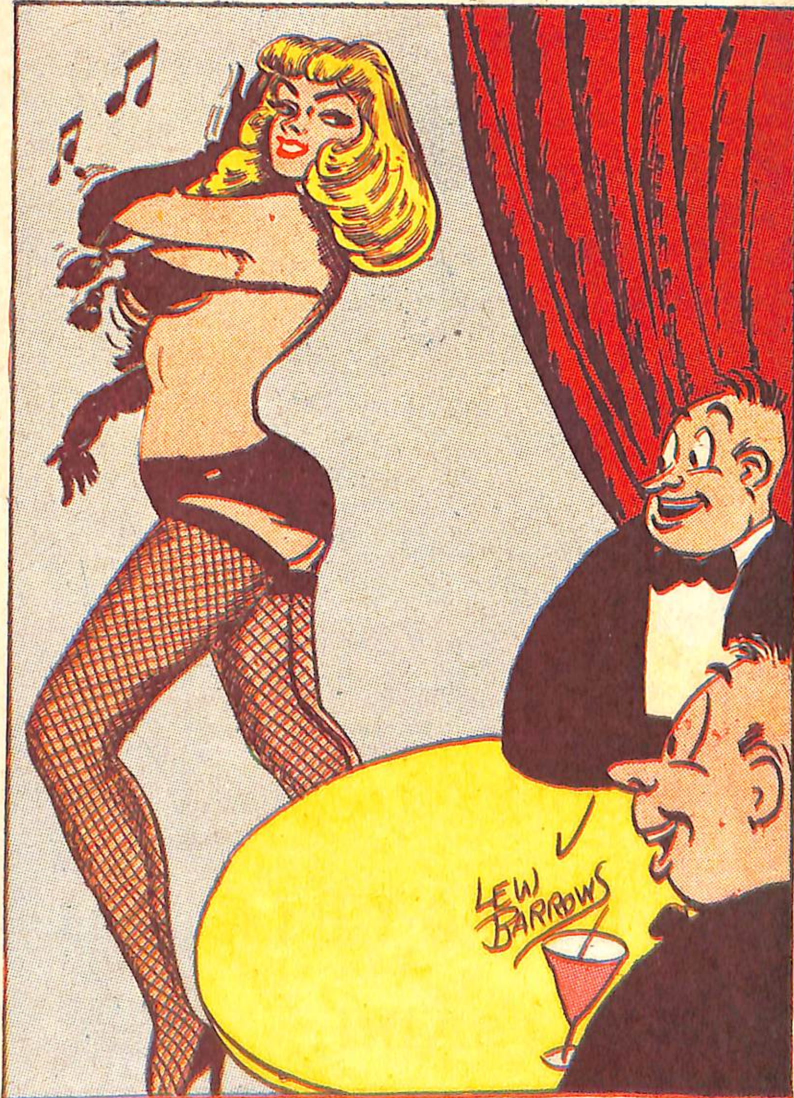

— BENİM KÜÇÜK SEVGİLİM, SANA BÜYÜK BİR İSTİKBAL VADEDİYORUM...
— İSTEMEM... KÜÇÜK OLSUN DA BUGÜN OLSUN!

Akbaba

—BAK KOMŞULAR GEZMEYE GİDİYOR, SEN DE BENİ GÖTÜRSENE...

— NE SES, NE SES!
— EVET, İNSAN SEYRETMEYE DOYAMIYOR...

—DAHA SULAR BUZ GİBİ, BU HAVADA İNTİHAR EDİLİR Mİ HİÇ ?..